ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ :

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10 ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΦΡ. ΧΡ. 10

Τιμὴ Φύλλου λεπτὰ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

"ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ —ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ,,

ΈΤΟΣ Ἀ'. | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακὴ 12 Ἰανουαρίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 4

ΗΛΙΟΙ

ΧΩΡΙΣ ΚΗΛΙΔΑΣ

ΑΛΛΑ

ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ

ΜΟΥ ΕΔΕΙΞΕ προχθὲς στὸν περίπατον ἕνας φίλος τὸν κ. Δεληγεώργην.

— Αὐτὸς εἶνε τίμιος πολιτικὸς ! μοῦ εἶπε.

Τὸν ἐκοίταξα καὶ δὲν τοῦ ἀπήντησα. Ἡ παρατήρησίς του μίαν ἐρώτησιν ἀνέβασεν εἰς τὰ χείλη μου. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἐξεστόμισα. Τὴν ἄφισα νὰ γυρίσῃ πάλιν στὸν ἑαυτόν μου.

Καὶ αὐτερωτήθηκα :

Τίμιος πολιτικὸς ὁ κ. Δεληγεώργης. Καλά, πολὺ καλά ! Καὶ οἱ ἄλλοι οἱ πολιτικοί, ἄτιμοι εἶνε ;

ΟΧΙ—ὅλ' εἶνε τίμιοι, τιμιώτατοι. Ὁ Τρικούπης πτωχὸς ἀπέθανε. Καὶ ὁ Κουμουνδοῦρος. Καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης πλούσιος δὲν εἶνε, ἐνῷ κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν εἶνε τιμιώτατος. Καὶ ὁ κ. Ζαΐμης την περιουσίαν του δὲν τὴν ἔκαμε ἀπὸ τὴν πολιτικήν. Καὶ ὁ κ. Θεοτόκης τὸ ἴδιο.— Γιὰ νὰναφέρω μόνον τοὺς κορυφαίους.

Στὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν, κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τοὺς 'πῇ ὅ,τι ἐλέχθη στὴν ἀρχαιότητα περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους : «Καλὸς ὁ ἀνήρ, τῆς δὲ χειρὸς οὐ κρατῶν».

Διότι ὅλοι κρατοῦν τὸ χέρι τους καὶ κανεὶς ποτὲ οὔτε τὸ ἐλέρωσε, οὔτε θὰ τὸ λερωσῃ.

Γιατί νὰ τὸ κρύψουμε ; — Κάτι καλὸ ἔχουμε. Ἂς τὸ 'ποῦμε, ἂς τὸ διαλαλήσουμε στὸν κόσμο. Ἔχουμε τιμίους πολιτικούς.

ΚΑΝΕΝΑΣ ποτὲ δὲν εὑρέθηκε νὰ 'πῇ :

— Ὁ δεῖνα πρωθυπουργὸς ἔκλεψε !

Ἀλλὰ καὶ κανένας ποτὲ δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ ὁμολογήσῃ :

— Καὶ τοῦτος καὶ 'κεῖνος καὶ ὅλ' οἱ πρωθυπουργοί μας ἄφησαν, ἀφήνουν κἄὶ θἀφήνουν τοὺς ἄλλους νὰ κλέβουν !

Ὑπάρχει ἀντίρρησις ; Νὰ τὴν 'πῆτε ! Ἐμπρός ! Μὴ διστάζετε ! Παστρικὰ καὶ ξάστερα ! Εἶνε καιρὸς πειά, νισάφι, νἀρχίσουμε νἀντικρύζουμε ἄφοβα τὴν ἀλήθεια. Μασημένα λόγια ὄχι πειά. Ἀκέραια καὶ ὁλοστρόγγυλα. Ἀτόφια λόγια.

ΠΟΙΟΣ Ρωμηὸς πρωθυπουργὸς δὲν ἐλωποδυτήθη καὶ δὲν ἐπέτρεψε νὰ λωποδυτηθῇ καὶ δὲν ἐπροστάτευσε τοὺς γύρω του παπατζῆδες ;

Γιὰ νὰ βάλῃ αὐτὸς στὴν τσέπη του τίποτε ; Κάθε ἄλλο ! Γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ κόμμα του, γιὰ νὰ πλουτίσῃ τοὺς ὑποστηρίζοντας αὐτὸν, γιὰ νὰ κρατηθῇ στὴν Ἀρχήν.

Ὁ ποινικὸς νόμος καταδιώκει τοὺς ὑποθάλποντας τὴν λῃστείαν. Ὁ ἠθικὸς νόμος εἶνε τάχα ἐλαφρότερος ;

Ἔπειτα τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα, τὸν πολίτην, ἂν μὲ κλέπτῃ ὁ ἀστυφύλακας, μὲ τὰ χέρια του, ἢ ἂν ἀφήνῃ τὸν λωποδύτη νὰ μὲ γδύνῃ ;

Τὸ πρᾶγμά μου δὲν τὸ χάνω πάντοτε ; Ἢ ὁ λωποδύτης μοῦ τὸ παίρνει ἢ ὁ ἀστυφύλακας, δὲν μοῦ εἶνε τὸ ἴδιο ;

ΗΛΙΟΙ λοιπὸν χωρὶς κηλίδας οἱ πολιτικοί μας. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς θερμότητα, ἀφοῦ δὲν ζωογονοῦν τίποτε γύρω τους, ἀφοῦ ἀφήνουν τὸ κακὸν νὰ ὀργιάζῃ—ἀφοῦ ἀφήνουν κάθε καλὸ νὰ μαραίνεται καὶ νὰ θνήσκῃ.

Τί νὰ τοὺς κάνουμε τοὺς ἥλιους αὐτούς ; Τί μᾶς χρειάζονται ;—Νὰ τοὺς βλέπουμε ; Μὰ τότε ζωγραφίζουμ' ἕναν ἥλιο καὶ τὸν καμαρώνουμε. Τὴν ἴδια δουλειὰ θὰ κάνῃ κι' αὐτός. — Τὴν ἴδια ποῦ κάνουν καὶ οἱ πολιτικοί μας — οἱ ἄνευ κηλίδων ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνευ θερμότητος ἥλιοι !

ΤΑ ΜΑΤΙΑ μας ἀνάγκην δὲν ἔχουν. Ἡ ψυχή μας ἔχει ἀνάγκην—ἡ ριγῶσα ψυχή μας, ἡ καταδικασμένη νὰ ὀνειροπολῇ τὴν θερμότητα καὶ νὰ μὴ τὴν ἀποκτᾷ—νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιον καὶ νὰ μὴ τὸν αἰσθάνεται—νὰ ἔχῃ ὁδηγὸν τὴν Τιμιότητα καὶ νὰ βυθίζεται εἰς κάθε βῆμά της στὸν βόρβορο τῆς Ἀτιμίας.

Δὲν μᾶς χρειάζονται πρωθυπουργοὶ ποῦ νὰ μὴ κλέπτουν. Δὲν μᾶς χρειάζονται πρωθυπουργοὶ ποῦ νὰ μὴν ἀδικοῦν. Δὲν μᾶς χρειάζονται πρωθυπουργοὶ ποῦ νὰ μὴ προδίδουν.

Ἀπὸ τέτοιους ἐχορτάσαμε πειὰ—ἂν κ' ἐξακολουθοῦμε νὰ μένουμε πεινασμένοι.

ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ πρωθυπουργοὶ ποῦ νὰ μὴν ἀφήνουν τοὺς ἄλλους νὰ κλέπτουν—ποῦ νὰ μὴν ἀφήνουν τοὺς ἄλλους νἀδικοῦν—ποῦ νὰ μὴν ἀφήνουν τοὺς ἄλλους νἀ προδίδουν.

Καὶ τέτοιους πρωθυπουργοὺς, ὄχι ἐγωϊστάς, ἀλλ' ἀλτρουϊστάς, ὄχι τιμίους γιὰ τὸν ἑαυτόν τους, ἀλλὰ τιμίους καὶ γιὰ τοὺς φίλους τους, ὄχι θέσει, ἀλλὰ φύσει πατριώτας, μόνον ὅταν ἀποθάνῃ τὸ μεγαθήριον αὐτὸ, τὸ πραγματικὸν Ἑλλαδοθήριον, ἡ Συναλλαγὴ, θὰ τοὺς ἀποκτήσωμεν.

Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ τοὺς ὀνειροπολοῦμεν μόνον—ἂν δὲν ἀηδιάσουμε σιγὰ σιγὰ, μὲ τὸν καιρὸ, καὶ τὰ ὄνειρα.

ΤΕΤΟΙΟΣ ὅπως τὸν θέλεις καὶ ὅπως τὸν φαντάζεσαι εἶνε ὁ Δεληγεώργης ! — μοῦ εἶπεν ὁ φίλος μου.

Ο ΚΙΓΚΙΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Καὶ πάλιν δὲν τοῦ ἀπήντησα. Γιατὶ νὰ τὸν πικράνω τὸν ἄνθρωπο ; Γιατί νὰ τοῦ 'πῶ ὅτι ὁ κ. Δεληγεώργης ἂν εἶνε τέτοιος ὅπως καὶ πράγματι τὸ πιστεύω πῶς εἶνε—ὤφειλε νὰ τὸ δείξῃ, ὤφειλε νὰ κουνηθῇ, ὤφειλε νὰ ἐπιζητήσῃ μὲ κάθε τρόπο νὰ δράσῃ καὶ ὄχι ναὐτοκαταδικάζεται εἰς ἕνα εἶδος ἀποστρατείας, πρὶν πολεμήσῃ ἀκόμα, πρὶν ἐφαρμόσῃ τὸ σύστημα τὸ ἐθνικώτατον, τὸ ὁποῖον δὲν δυσκολεύομαι νὰ τὸ παραδεχθῶ πῶς ἔχει, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἔδειξε, ἴσως δὲ δὲν κατορθώσῃ κατὰ τὴν τακτικὴν τῆς ἐνόχου ἀδρανείας του, τῆς δῆθεν εὐγενοῦς, τῆς δῆθεν σώφρονος, τῆς δῆθεν καιροσκοπικῆς, νὰ τὸ δείξῃ ποτέ ;

ΓΙΑΤΙ νὰ τοῦ ἀποδείξω πῶς ὁ κ. Δεληγεώργης εἶνε μεγαλείτερος ἔνοχος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ ὅ,τι ἀγαθὸν ἔχει τὸ φυλάττει φιλαργύρως γιὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ δὲν φροντίζει καὶ δὲν ἀγωνίζεται καὶ δὲν μεταχειρίζεται κάθε τρόπον γιὰ νὰ τὸ μεταδώσῃ στὸ Ἔθνος—στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποίου ἀφιέρωσε, πλατωνικῶς μέχρι τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον, τὰ ὄνειρά του καὶ τὴν φιλοδοξίαν του ;

Ο Κος ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ ἐπέρασε, ἐχάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια μας. Κ' ἐγὼ στὸ διάβα του ἐχαιρέτησα ἕναν ἀκόμη ἥλιον — χωρὶς κηλίδας, ἀλλὰ καὶ χωρὶς θερμότητα κι' αὐτόν.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΔΟΥΛΟΥΤΑΒΝΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

— Κῦμά μου ἀχνὸ, στοῦ φεγγαριοῦ
Τὸ φῶς κρινοσπαρμένο,
Ποῦ πᾶς μὲ ζιά :—Παλληκαριοῦ
Κυβοῦρι ἐγὼ νὰ νένω

— Ὥμορφε ἀνθὲ τῆς λεμονιᾶς,
Γιὰ ποιὸν ἀνθεῖς σὺ τάχα ;
— Γιὰ τῆς νεκρῆς του ὠμορφονιᾶς
Τὸ μέτωπο μονάχα !

— Τρυγόνα μου, ἀπὸ τῆς σμερτιᾶς
Τοὺς κλώνους ποῦ πηγαίνεις ;
— Παρηγορήτρα μιᾶς Ἰτιᾶς,
Γρηᾶς χαροκαϊμένης...

— Τοῦ κάκου πᾶς καὶ μεῖν' ἐδῶ :
Ἀστὶς ρίζες της ποτίζει
Τριανταφυλλιά, ποῦ κελαϊδῶ
Μονάχα ἐγὼ, κι' ἀνθίζει !

Σπέτσες

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΤΑΙΡΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

ΟΜΙΛΟΣ ΕΚΔΡΟΜΩΝ

Τὴν ἀγγελίαν τὴν ὁποίαν ἐξέδωκεν ὁ «Ὅμιλος τῶν Ἐκδρομῶν» τὴν δημοσιεύομεν ὁλόκληρον, θεωροῦντες τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς ὡς τὴν καλλιτέραν σύστασιν διὰ τὸ ἐθνικώτατον ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ λαμπρὸν αὐτὸ σωματεῖον.

«Ὁ «Ὅμιλος Ἐκδρομῶν» συμφωνως τῷ καταστατικῷ, καθ' ὃ σκοπὸς αὐτοῦ εἶνε ἡ γνῶσις τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν, ἐθεώρησεν αὐτῷ ἐπιβαλλόμενον νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν συγγραφὴν **Χωρογραφίας τῆς Ἑλλάδος**, κατιδὼν τὴν ἔλλειψιν ταύτης, ἣν δὲν δύνανται βεβαίως νὰ ἀξιώσωσιν ὅτι πληροῦσιν αἱ μόνον διὸ τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν καὶ διὰ ταύτην ἔτι ἀνεπαρκεῖς τυγχάνουσαι σχολικαὶ γεωγραφίαι, ἢ αἱ ὀλίγισται ὑπάρχουσαι μονογραφίαι τμημάτων τινῶν τῆς χώρας καὶ εἰς εἰδικώτερον ἀποβλέπουσαι σκοπόν.

«Τούτου ἕνεκα, κατ' ἀπόφασιν ληφθεῖσαν ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 8ης Δεκεμβρίου 1901, ἀρχόμενος τοῦ ἔργου του, προὐκήρυξε διαγωνισμὸν ἐπὶ ὡρισμένου προγράμματος πρὸς συγγραφὴν χωρογραφίας τοῦ πρώτου ὑπὸ τοῦ κλήρου ὑποδειχθέντος νομοῦ τῆς Ἀχαΐας, τάξας 500δραχμον γέρας. Τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον θέλουσιν ἐπακολουθήσει τοιοῦτοι καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς νομοὺς, ὥστε ἐκ τῶν κατὰ νομοὺς χωρογραφιῶν νὰ συνταχθῇ ἡ πλήρης γεωγραφία τῆς Ἑλλάδος, παριστῶσα τὴν σύγχρονον εἰκόνα αὐτῆς, ὅσον οἷόν τε ἐπακριβῶς.

«Ἐκ τῶν εἰς τὸν πρῶτον τοῦτον διαγωνισμὸν ὑποβληθεισῶν συγγραφῶν, ἡ Ἑλλανδικος ἐπιτροπεία ἔκρινε βραβεύσιμον τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Χρ. Κορύλλου ὑποβληθεῖσαν. Καὶ εἰς ταύτης τὴν ἔκδοσιν προβαίνει ὁ Ὅμιλος, ὡς ἀπαρχὴν τῆς σειρᾶς τῶν κατὰ νόμους χωρογραφικῶν δημοσιεύσεων, ἐλπίζων ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο θέλει τύχῃ εὐμενοῦς δεξιώσεως παρὰ παντὸς Ἕλληνος.

«Τὸ ἔργον τοῦτο ἀποτελεσθησόμενον ἐκ 10 ἕως 12 τυπογραφικῶν φυλλων, κοσμούμενον ὑπὸ πλείστων εἰκόνων τῶν ἀξιολογωτέρων τοπείων, γενικῶν ἀπόψεων, σκηνῶν ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ χάρτου τοῦ νομοῦ λεπτομερεστάτου ὡς καὶ τῶν σχεδίων τῶν πόλεων Πατρῶν, Αἰγίου καὶ Καλαβρύτων, εἶνε ἡ ἐπιστημονικωτέρα, σαφεστέρα καὶ εὐληπτοτέρα περιγραφὴ ἑλληνικῆς χώρας.

«Οὐδὲν τῶν κεφαλαίων περὶ ἃ ἀσχολεῖται ἡ χωρογραφία ἀπέμεινεν ἀνεξέταστον.

«Γεωλογία, ὀρεογραφία, ὑδρογραφία, θαλασσογραφία, κλῖμα, προϊόντα, φυσικαὶ καλλοναὶ, λαογραφία, διοίκησις, ἐκπαίδευσις, ἐμπόριον βιομηχανία, συγκοινωνία, στατιστικὰ, ἅτινα ἐν τέλει συμπληροῖ εἰδικὴ ἱστορικὴ μονογραφία τοῦ νομοῦ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος, ἡ μόνη τοιαύτη ὑπάρχουσα μελέτη, πάντα ταῦτα περιγράφονται λεπτομερῶς καὶ ἐπιστημονικῶς.

«Τὸ βιβλίον τοῦτο ἔσεται χρησιμώτατον καὶ ἀπαραίτητον διὰ πάντα Ἕλληνα ἐπιθυμοῦντα νὰ γνωρίσῃ ἕνα τῶν μαγευτικωτάτων καὶ ἱστορικωτάτων νομῶν τῆς χώρας. Ἡ διάταξις τῆς ὕλης αὐτοῦ, ἐπιβοηθοῦντος λεπτομερεστάτου εὑρετηρίου, καθιστᾷ αὐτὸ λίαν εὔχρηστον εἰς πάντα ἐπιθυμοῦντα νὰ ἀρυσθῇ οἱανδήποτε πληροφορίαν.

«Ἡ τιμὴ ἑκάστου ἀντιτύπου ἐπὶ χάρτου πολυτελοῦς ὡρίσθη, ἵνα γίνῃ κτῆμα κοινόν, εἰς δραχμὰς 3.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΡΟΛΩΝ

ΗΘΟΓΟΙΟΙ ΘΑΜΜΕΝΟΙ

ΟΙ ΚΟΜΜΑΤΑΡΧΑΙ ΤΟΥ ΘΙΑΣΟΥ

ΟΙ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΙ

Αἱ σχέσεις τῆς Διευθύντεως τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου μὲ τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς καὶ τὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα συναντᾷ ἓν ἔργον πρωτότυπον ἀποπειρώμενον νὰ εἰσέλθῃ εἰς...τὰ στενὰ αὐτὰ τῶν Δαρδανελλίων,ἂν καὶ κατ' ἀρχὴν εἶνε τὸ κύριον ἐλάττωμα τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, ἔχουν ἐπὶ τέλους καὶ μίαν δικαιολογίαν τὸ ὅτι ὁ κ. Στεφάνου ἄρτι ἐπανακάμψας ἐκ ταξειδίου μορφώσεως ἀνὰ τὰ Εὐρωπαϊκὰ Θέατρα εὗρεν ὅτι περισσότερον ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, ἡ ὁποία ἔχει ὁπωσδήποτε τὸ «Ἐπὶ τοῦ Καταστρώματος» καὶ τῆς «Κούλουρης τὴν Νύμφην» ὡς ἐγκαλωπίσματα, ἡ Γαλλικὴ ἔχει ἀνάγκην ὑποστηρίξεως. Ἀτομικὴ γνώμη αὐτὴ ἔχουσα ἰσχὺν νόμου εἰς τ' ἀπολυταρχικὰ πολιτεύματα, ὁποῖον εἶνε καὶ τὸ ὑφ' ὃ λειτουργεῖ τὸ Β. Θέατρον.

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο πολὺ σπουδαιότερον καὶ τοῦτο συνδέεται δι' ἀρρήκτων δεσμῶν μὲ τὴν ὕπαρξιν αὐτοῦ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου.

Εἶνε δὲ τοῦτο ὁ τρόπος, καθ' ὃν διευθύνεται ὁ θίασος, τοῦ ὁποίου τὰ πλεῖστα καὶ τὰ καλλίτερα τῶν μελῶν, δύναμαι νὰ βεβαιώσω τὸν κ. Στεφάνου ἀπὸ τοῦδε, δὲν θὰ ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν τιμὴν νὰ συνεργασθῶσι μετ' αὐτοῦ πέραν τῆς προθεσμίας, μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς ἔδεσε τὸ συμβόλαιον των.

Οἱ λόγοι εἶνε ἁπλούστατοι :

Πέρυσιν ἀφ' ἧς ἐποχῆς σχηματιζομένου τοῦ θιάσου οἱ καλοὶ καὶ φιλότιμοι, ὅσον καὶ πτωχοὶ Ἕλληνες, ἠθοποιοὶ, ἐκ φιλοδοξίας καὶ ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν ἐφαίνετο ἐκπροσωποῦν τὸ Βασιλικὸν Θέατρον ἔδειξαν περισσοτέραν τοῦ δέοντος ἐπιθυμίαν νὰ προσληφθοῦν εἰς τὸν θίασον,—ἡ Διεύθυνσις ἐνόμισεν ὅτι δὲν εἶχεν ἀπέναντί της ἢ πεινῶντας οἱ ὁποῖοι ἔσπευδον πρὸ τῆς θύρας νέου οἰκονομικοῦ συσσιτίου.

Καὶ ἐφέρθη πρὸς αὐτοὺς ταπεινωτικώτατα καὶ βλέπουσα αὐτοὺς ὑπὲρ τὸ δέον ἐκ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Τέχνην των ὑποχωρητικοὺς—διότι κέρδη δὲν εἶχαν δὲ καὶ μεγάλα—ἤρχισεν ὡς ὑπηρέτας σχεδὸν νὰ τοὺς μεταχειρίζεται, προχωρήσασα μέχρι τοῦ σημείου νὰ τοὺς καταστήσῃ κατασκόπους ἀλλήλων ἐκτὸς τοῦ Θεάτρου καὶ ἀστυνομικοὺς πράκτορας,σπεύδοντας νὰ καταγγείλουν ποῖος ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς βεβήλους τὰ μυστικὰ τοῦ Β. Θεάτρου.

(Ὅρα καὶ ἀποβολὴν δύο πτωχῶν ἀρχαρίων ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἀνεκοίνωσαν ποῖον ἦτο τὸ «Ὑπ' ἀριθμὸν 113» ἔργον, τοῦ ὁποίου ἐγίνοντο δοκιμαὶ εἰς τὸ Β. Θέατρον.)

Καὶ εἶδον οἱ ἠθοποιοὶ πόσον παρεξηγήθη ἡ προθυμία των νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τοῦ Β. Θεάτρου, ἀλλ' ἦτο ἀργὰ πλέον.

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος θέρους, ὁπότε ὁ θίασος ἐξηκολούθει τὰς δοκιμάς του διὰ τὴν παροῦσαν περιο-

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

»Ἐν Ἑλληνικὸν καταδρομικόν.
»Ἐν Ὀλλανδικόν.
»Ἐν Ρωσσικόν.

Οὔτε πολλὰ οὔτε ὀλίγα καθὼς βλέπεις.. δὲν εἶχα ἢ νὰ ἐκλέξω.

Ἤρχισα λοιπὸν τότε νὰ σκέπτωμαι προσπαθοῦσα νὰ μαντεύσω. Ὀλλανδὸς δὲν πιστεύω νὰ εἶνε, οὔτε Ρῶσσος, δὲν ἔχει τὸν τύπον τῆς Μογγολικῆς φυλῆς.

Νὰ εἶνε Ἄγγλος ἄρα γε ; ἂν καὶ μὲ ἀρέσουν τὰ προτερήματα αὐτοῦ τοῦ ἔθνους, ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τοὺς νομίζω ἐγωϊστὰς, ὑποκριτὰς, καὶ ψυχρούς.

Γερμανός ! . . . ὦ Θεέ μου ! . . . φθάνει νὰ μὴ εἶνε Γερμανός...

Μόλις ἀκούσῃ ὁ θεῖος Γερμανὸν, ἀνασηκώνονται αἱ τρίχες τοῦ μύστακος καὶ τῶν ὀφρύων του καὶ κυττάζει μ' ἕνα βλέμμα...

Ὑποθέτω ὅτι εἰμπορεῖ νὰ πνίξῃ κανένα ἐξ αὐτῶν μὲ τὰς χεῖρας του!...

Μένει τὸ Ἑλληνικόν. Ὅσον δι' αὐτὸ βεβαιῶ μετ' ἐντροπῆς ὅτι ἔχω τόσον ἀσαφῆ ἰδέαν περὶ Ἑλλάδος ὅπως καὶ περὶ τῆς Ἀβησσυνίας ἢ τῆς Κίνας.

Ἐνθυμοῦμαι ἀμυδρῶς μόνον ἀπὸ τὸ σχολεῖον μερικὰ μαθήματα ἱστορίας, καὶ ἀπὸ τὰ μουσεῖα, τὰ Ἑλληνικὰ ἀγάλματα.

Συνείθισα νὰ θεωρῶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἐνδεδυμένους περικεφαλαίας καὶ χλαμύδας, καὶ ἔχοντας ἀκόμη ὡς ὅπλα ἀσπίδας καὶ δόρατα, ὥστε σὲ βεβαιῶ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις δὲν ἔμεινε εἰς τὸ πνεῦμα μου.

Ἕλληνες ἐνδεδυμένοι ὅπως ἡμεῖς, ἔχοντες καταδρομικὰ καὶ ναύτας μὲ εὐρωπαϊκὰ ἐνδύματα, μοῦ ἐφαίνετο κάτι ἐντελῶς ἀπίθανον.

—«»—

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἤμην ἀορίστως ἀνήσυχος καὶ ἀνυπόμονος, χωρὶς νὰ γνωρίζω διατί, χωρὶς νὰ περιμένω τίποτε.

Ἐνίοτε ἄνευ λόγου ἐπλησίαζα τὸ παράθυρον καὶ ἠτένιζα τὴν ὁδόν.

Μήπως τάχα ἤλπιζα νὰ τὸν ἴδω ἀναφαινόμενον;

Ἐπὶ τέλους ἤρχισα νὰ γελῶ μόνη μου..

Τί πρᾶγμα καλὲ ἦτο αὐτό;.. ὡσὰν νὰ ἤμουν μαγευμένη... ὡς καὶ ἡ μαμᾶ ἀντελήφθη τὴν ἀφαίρεσίν μου, καὶ μοῦ ἔκαμε τὴν παρατήρησιν.

—«»—

Τὸ ἀπόγευμα μέγα συμβεβηκός!...

Εἰς τὸ ἀπέναντι ποτοπωλεῖον διέκρινα ἕνα ναύτην ὅμοιον μὲ τοὺς ἄλλους οἱ ὁποῖοι ἐχαιρέτων τὸν ἥρωά μου...

Ἐκάθητο πρὸ ἑνὸς τραπεζίου μὲ ἕνα ἰδικόν μας, καὶ προσεπάθουν κωμικώτατα νὰ συνεννοηθοῦν, πίνοντες γενναῖα ποτήρια.

Ἐρρίφθην εἰς τὰς διόπτρας μου καὶ τὸν παρετήρησα συγκεκινημένη.

Τὸ ἴδιον λευκὸν πιλίκιον, τὰ ἴδια γράμματα ἡ ἰδία στολή, μόνον δ' εἰς τὸ ἔμπροσθεν τοῦ πιλιδίου του διέκρινα ἓν μικρὸν ἐθνόσημον κυανοῦν μὲ ἀργυρᾶν ἄγκυραν....

Ἀλ ἐπὶ τέλους εἶχα ἓν σημεῖον....

Τὰ ἐθνόσημα ὁμοιάζουν μὲ τὰς σημαίας....

Ἐνῷ δὲ οἱ δύο ναῦται ἐξηκολούθουν πίνοντες ὁ εἷς εἰς ὑγίειαν τοῦ ἄλλου παρετήρησα προσεκτικῶς τὸν λιμένα καὶ τὰς σημαίας τῶν σκαφῶν.

Δύο κυαναῖ σημαῖαι ἐφαίνοντο.

Ἡ μία ἦτο ἓν Χ κυανοῦν ἐπὶ λευκοῦ ἐδάφους, ἡ ἄλλη εἶχε παραλλήλους κυανᾶς καὶ λευκὰς γραμμάς.

δον, ἔκαμε τὴν πρώτην ἐμφάνισίν της εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ θιάσου καὶ ἡ Συνκλλαγή.

Ὁ κ. Οἰκονόμου, πολὺ καλὸς νέος ὁμολογουμένως καὶ κάλλιστα κατηρτισμένος διὰ τὴν ἐργασίαν του, εἶνε ὁ ἐλάχιστα ὑπεύθυνος διὰ τοῦτο. Ἀλλ' ἐφάνη εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν πειθαρχικώτερος Γερμανοῦ Οὐλάνου, ὑποχωρήσας κανονικῶς εἰς πᾶσαν ἐπιθυμίαν τῆς Διευθύνσεως.

Δὲν θέλω ν' ἀνάφέρω διαδόσεις τῶν παρασκηνίων ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, διότι ἴσως θὰ ἦσαν ὑπερβολικαὶ κ' ἐν πολλοῖς ἀνακριβεῖς.

Ἀλλ' εἶνε βέβαιον ὅτι τὸ Βασιλικὸν Θέατρον ἀπέκτησε κομματάρχας ἐκ τῶν ἠθοποιῶν τοῦ θιάσου του καὶ ἰσχύοντας πολὺ εἰς τὴν ἐν γένει διανομὴν τῶν ρόλων.

Διὰ νὰ δοθῇ εἰς ἕνα ἠθοποιὸν καλὸς ρόλος, ὁ ὁποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν ἀναδείξῃ ἢ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ στάδιον πρὸς ἐπίδειξιν τῶν καλλιτεχνικῶν του χαρισμάτων, δὲν ἤρκει μόνον ἡ ἀξία αὐτοῦ κατὰ τὴν προηγουμένην περίοδον. Ἐχρειάζετο καὶ κάποια ὑποστήριξις ἑνὸς τῶν ἰσχυόντων «μία κουβεντοῦλα» πρὸς τὴν διεύθυνσιν.

Θὰ ἠδυνάμην δὲ νὰ ἀνάφέρω ρόλους τινὰς τοιούτους δοθέντας ὡς ρουτφετάκια εἰς ἠθοποιοὺς καὶ ρόλους μάλιστα ἀφαιρεθέντας ἀπὸ ἄλλους ἥττον ἰσχύοντας κομματικῶς. Μία μάλιστα ἐκ τῶν νεωτέρων ἠθοποιὸς διὰ τοιαύτην τινὰ ἀφορμὴν ἀπεχώρησε τοῦ Β. Θιάσου.

Ἀλλ' εἶνε περιττὸν ν' ἀνάφέρῃ τις ὀνόματα μὲ κίνδυνον νὰ βλάψῃ τοὺς καλοὺς ἠθοποιούς, οἵτινες διατελοῦν ἀκόμη ὑπὸ τὴν δεσποτείαν.

Εὐτυχῶς ὅμως τὸ κακὸν — δοκιμαστικῶς ἴσως ἐφαρμοζόμενον — δὲν ἔγινεν ἐν μεγάλῃ κλίμακι ἐφέτος.

Πλὴν τούτου ὅμως ὑπάρχει καὶ τὸ χειρότερον ἀκόμη.

Ὑπάρχουν ἠθοποιοὶ διακριθέντες διὰ πολυετοῦς ἐργασίας ἐν τῷ Θεάτρῳ, θριαμβεύσαντες καὶ ἐπιτυχόντες ἀκόμη καὶ ἐν αὐτῷ τῷ Β. Θεάτρῳ, οἱ ὁποῖοι μένουν θαμμένοι κυριολεκτικῶς, παίζοντες ἅπαξ τοῦ μηνὸς καὶ ρόλους ἥκιστα ταιριάζοντας εἰς αὐτούς.

Αὐτοὶ — καὶ δὲν εἶνε ὀλίγοι — εἶνε οἱ μέλλοντες ν' ἀποχωρήσουν τοῦ Β. Θεάτρου, οἱ μᾶλλον ἀπογοητευμένοι, διότι ὅλοι ἀνεξαιρέτως καὶ οἱ μᾶλλον εὐνοηθέντες ἔχουν κάποιαν ἀπογοήτευσιν κατὰ βάθος.

Καὶ ἡ ἀπογοήτευσις, κ. Στεφάνου, εἶνε ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς διὰ τὴν ἐργασίαν ἑνὸς θιάσου, πολὺ πλέον μεγάλος καὶ ἀπὸ τὴν ὑλικὴν στενοχωρίαν καὶ ἀπὸ τὴν πρὸ τοῦ κοινοῦ ἀποτυχίαν.

Ὑπῆρξεν ἐποχή, καθ' ἣν καὶ ὁ μᾶλλον γνωστὸς καὶ ὁ τὰ περισσότερα κερδίζων ἐκ τῶν ἠθοποιῶν ὠνειρεύετο νὰ γίνῃ ἠθοποιὸς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου καὶ ἔμενε νύκτας ὁλοκλήρους ἄϋπνος ἵνα θωπεύῃ τὸ ὄνειρον αὐτό.

Ἦτο ἡ καλὴ ἐποχή, ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν πάντες ἔστρεφον τὸ βλέμμα πρὸς τὸ Β. Θέατρον ὡς πρὸς τὴν ἐκπροσώπησιν τῆς προόδου τῶν ἠθοποιῶν, τῆς προόδου τῶν συγγραφέων καὶ τῆς μορφώσεως τοῦ Λαοῦ.

Σήμερον ὅμως! Πηγαίνετε νὰ καλέσετε τὸν τελευταῖον κομπάρσον καὶ δώσατε εἰς αὐτὸν ἐπὶ δίσκου τὸν τίτλον τοῦ ἠθοποιοῦ σας.

Θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ: ὄχι!

Α. Χ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ

I

Μέσα σὲ μιὰ σπηλιὰ τὴν ἀλυσσόδεσε,
στὴ θύρα ἀπάνω ἐχάραξε σημάδι,
Ἡ κόρη ἐξέχασε τὸ φῶς, μὲς τὸ σκοτάδι,
Κ' ἐχάθηκε τὸ μάνταλο στὴ θάλασσα.

Μὲς ς' ὅλο τὸ φθινόπωρον ἀπάντεχεν,
Ἀπάντεχε χρόνους ἑπτά· καὶ μόνο
Διαβάτης διάβαινε ἕνας κάθε χρόνο.

Μὲς ς' ὅλον τὸ χειμῶνα πάλι ἐπρόσμενε·
Προσμένοντας ἢ δυό της ἢ πλεξίδες
Τοῦ φωτὸς ἐποθῆσαν τὴς ἀχτῖδες.

Καὶ τὴς ἀποζητῆσαν καὶ τὴς εὕρηκαν,
Ἀνάμεσα στὴς πέτρες ἐγλυστρῆσαν,
Καὶ τοὺς βράχους περίγυρα ἐφωτίσαν.

Τὸ βράδυ ἕνας διαβάτης πάλι ἀπέρασε,
Τὴ λάμψι δὲ μπορεῖ νὰ τήνε νοιώσῃ,
Καὶ δὲν κοτάει οὐδὲ καὶ νὰ ζυγώσῃ.

Σημεῖο πῶς εἶνε ἐξωτικὸ στοχάζεται,
Στοχάζεται πῶς εἶν' χρυσοπηγή,
Ἡ ἀγγέλων παιγνίδι ἐδῶ στὴ γῆ
Ἀναγυρίζει, καὶ διαβαίνει ξέμακρα.

Ἄγις Θεος

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

ΓΙΑ ΠΑΠΑΣ, ΓΙΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ

Πάρτε το γιὰ παραμῦθι κι' αὐτό, ἂν θέλετε.

Πρὸ δύο τριῶν ἐτῶν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἶχε καταδικάσει ἕνα καλόγερο, ἔστειλε δὲ τὴν ἀπόφασίν της εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πρὸς ἐκτέλεσιν.

Τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια του ὁ ἁρμόδιος Τμηματάρχης γιὰ νὰ συντάξῃ τὸ σχετικὸν Βασ. Διάταγμα. Ὁ τμηματάρχης ὅμως — ὅπως οἱ περισσότεροι τμηματάρχαι στὸ τόπο μας — ἦταν τμηματάρχης τοῦ κόμματος καὶ ὄχι τῆς ὑπηρεσίας. Δὲν ἤξευρε λοιπὸν τοὺς τύπους τῆς συντάξεως τοῦ Διατάγματος, καὶ κατέφυγε στὸ Ἀρχεῖον τοῦ Ὑπουργείου, στὸν εὐεργετικὸν τυφλοσούρτην.

Ἐκεῖ πραγματικῶς, κατόπιν πολυώρου ἐρεύνης, ἀνακαλύπτει ἕνα Βασ. Διάταγμα διὰ τοῦ ὁποίου κατεδικάζετο πρὸ ἐτῶν κάποιος παπᾶς.

Σοῦ τὸ ἀντιγράφει αὐτολεξεὶ τὸ Διάταγμα ὁ καλός σου, τὸ δίδει εἰς τὸν κ. Ὑπουργόν, ὁ κ. Ὑπουργὸς τὸ ὑπογράφει, καλῇ τῇ πίστει, χωρὶς νὰ τὸ διαβάσῃ, τὸ Διάταγμα δημοσιεύεται καὶ ὁ καλόγερος καταδικάζεται εἰς διετῆ ἀποχὴν ἀπὸ πάσης.... ἱεροπραξίας!

Τὰ σχόλια περιττά.

Ο κ. ΚΟΣΜΑΣ

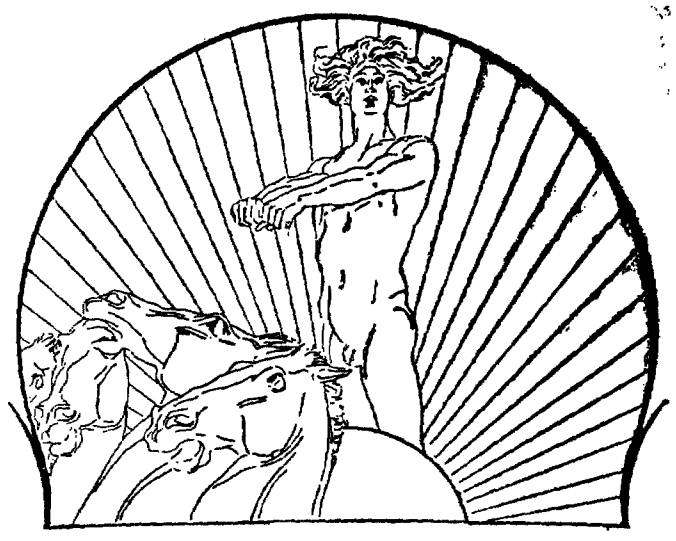

ΑΝΑΤΟΛΗ,
ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ.

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ. — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 43. ΙΔΡΥΤΗΣ **Ε. Χ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΑΤΟΣ.** ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΩΤΗ ΔΡΩΤΕΑ. ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 25. ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. ΧΡ. 20. ΡΩΣΣΙΑΣ ΡΟΥΒΛΙΑ ΧΡ. 8.

Ο κ. ΚΑΤΕΛΟΥΖΟΣ προσκαλεῖ τὰς Ἀθήδας καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 8 πρωινῆς μέχρι τῆς ἑσπέρας εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ πολυτελέστατον ἀλόνι του.

Δυστυχῶς ὅμως οὐδέποτε εἶχα προσέξῃ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ὥστε καὶ ἐντεῦθεν δὲν ὠφελήθην τίποτε.

Ἐσκέφθην πρὸς στιγμὴν νὰ στείλω τὴν Βριγίταν νὰ ἐρωτήσῃ εἰς τὸ ποτοπωλεῖον, ἀλλὰ οἱ ναῦται ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον φύγει· πιθανὸν δὲ νὰ ὑπωπτεύετο καὶ τίποτε.

Ἤρχισα ἐν τούτοις ν' ἀπορῶ καὶ μοῦ ἐφάνη παράδοξον πῶς ἐγὼ ἡ ὁποία προσπαθῶ νὰ εἶμαι πάντοτε τόσον εἰλικρινὴς καὶ νὰ μὴ κρύπτω τίποτε ἐκ τῶν πράξεών μου, πῶς ἔγινα τόσον κρυφίνους καὶ ὑποκρίτρια.

Ὅταν εἶδα τὸν Θεῖον δὲν ἔλειψα νὰ φέρω τολμηρῶς τὸ ζήτημα εἰς τὸ μέσον, καὶ νὰ ἐρωτήσω περὶ τῶν διαφόρων σημαιῶν.

Ὁ θεῖος ὡς ἀρχαῖος στρατιωτικὸς καὶ ἑπομένως εἰδικὸς ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἐκτὸς δὲ τούτου εὐδιάθετος κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς συζήτησιν, ἔλαβεν ἀμέσως ἐκ τῆς βιβλιοθήκης του ἕνα τόμον ὅστις περιεῖχε τὰς σημαίας καὶ τὰ παράσημα ὅλων τῶν ἐθνῶν, καὶ τὸν ἤνοιξεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Τάχιστα τὸ βλέμμα μου διέκρινε τὰς δύο κυανολεύκους σημαίας, τὴν μίαν μὲ τὸ μέγα Χ ἐπ' αὐτῆς, καὶ τὴν ἄλλην μὲ τὰς πλατείας κυανᾶς γραμμάς.

Ἐπὶ τῆς πρώτης ἀνέγνωσα «Ρωσσία» — ναυτικὴ σημαία — ἐπὶ τῆς ἄλλης «Ἑλλάς».

Ὥστε ἢ Ἕλλην ἢ Ρῶσσος ἦτο!....

Ρῶσσος βεβαίως! ἤτοι σύμμαχος καὶ φίλος τῆς Γαλλίας μας, ἂν καὶ ὁ θεῖος εἶνε ἔξω φρενῶν ἐναντίον τῆς συμμαχίας αὐτῆς τὴν ὁποίαν ὀνομάζει «λυκοφιλίαν» καὶ ἐξανίσταται εἰς ἕκαστον νέο Ρωσσικὸν δάνειον.

Ρῶσσος ἐν τούτοις δὲν θὰ ἦτο τὸ ἰδανικόν μου.

— «» —

Ἐπειδὴ ἡ μαμᾶ ἦτο ὀλίγον ἀδιάθετος καὶ ὁ θεῖος εἶχε συνεδρίασιν εἰς τὴν λέσχην, δὲν ἐξήλθομεν οὔτε τὸ ἀπόγευμα, οὔτε τὴν ἑσπέραν, δὲν γνωρίζω ὅμως πως μετὰ τὸ δεῖπνον μοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ προβάλω εἰς τὸν ἐξώστην, καὶ τὴν προσοχήν μου ἀμέσως προσείλκυσε μία σκιά, ἥτις ἵστατο ἀκίνητος ἀπέναντι ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα.

Κάτι συνεστάλη εἰς τὰ στήθη μου...

Τὸν ἀνεγνώρισα!

Ἀφοῦ ἔμεινε ἐπί τινα καιρὸν ἐκεῖ, ἦλθε βραδέως νὰ καθήσῃ ἀκριβῶς κάτωθεν τοῦ ἐξώστου πρὸ ἑνὸς τραπεζίου τοῦ μικροῦ ποτοπωλείου, τὸ ὁποῖον ἐνθυμεῖσαι βεβαίως!

Ἦτο ἐνδεδυμένος πάντοτε πολιτικά, καὶ, καθὼς ἔκυπτον ἀπὸ τοῦ κιγκλιδώματος, τὸν ἔβλεπα ἀνυψοῦντα τὸ βλέμμα καὶ ἀτενίζοντα πρὸς ἐμέ.

Ἤμην τόσον εὐτυχής, καλή μου Αἰμυλία, ὅτι τὸν ᾐσθανόμην ἐκεῖ, πλησίον μου...

Ἔμεινε μέχρι τοῦ μεσονυκτίου ὁπότε, ἀφοῦ ἔκαμε δυὸ τρεῖς γύρους, καὶ παρετήρησε πρὸς τὸ μέρος μου, κατῆλθε τὴν ὁδὸν μὲ βραδὺ βῆμα.

Τὴν ἑπομένην ἑσπέραν ἡ ἰδία σκηνὴ ἐπανελήφθη, ἀντελήφθην ὅμως ὅτι εἶχε καλέσῃ τὴν παχεῖαν πατρόναν καὶ συνωμίλησε ἐπ' ἀρκετόν.

Ἠρώτα περὶ ἐμοῦ — ἤμην πεπεισμένη, σχεδὸν βεβαία.

Ἔτεινα τὸ οὖς ὡς ἔνοχος νὰ συλλάβω καμμίαν φράσιν, καμμίαν λέξιν... τίποτε! ἡ ἀπόστασις δὲν ἐπέτρεπε ν' ἀκούσω· μοῦ ἐφάνη μόνον ὅτι ἡ συνομιλία ἐγείνετο εἰς καθαρωτάτην Γαλλικήν.

Αὐτοὶ οἱ Ρῶσσοι μανθάνουν τόσον ἀκριβῶς τὴν Γαλλικὴν προφοράν...

Ἔφυγε πάλιν εἰς τὰς δώδεκα! ὄχι ὅμως χωρὶς νὰ περιβάλῃ διὰ μακροῦ βλέμματος τὴν οἰκίαν μας καὶ τὸ παράθυρον ὅπου τὸν κατεσκόπευον χωρὶς νὰ φαίνωμαι. Τί περίεργον! Ἠσθανόμην ὅτι ἐὰν ἤρχετο τὴν ἑπομένην ἑσπέραν θὰ ἤμην ἀνήσυχος, κάτι θὰ μοῦ ἔλειπε!

— «» —

Τὴν ἑπομένην ἦτο Πέμπτη καὶ ἐνεθυμήθην ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάγω εἰς τῆς ραπτρίας μου νὰ δοκιμάσω, καὶ ἔστειλα νὰ καλέσουν μίαν ἄμαξαν.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ ἱκανότης σὲ ὁδηγεῖ εἰς ὅλα τὰ ἀξιώματα, μὲ τὴν συμψωνίαν νὰ παύσῃς νὰ ἔχῃς πλέον ἱκανόνητα.

Ἐξ ἀνάγκης ὅποιος ὑποκλίνεται μπροστά σ' ἕναν, στρέφει τὴν ράχι του στοὺς ἄλλους.

Ὅποιος δὲν ἐπεχείρησε ποτὲ τίποτε ἔκτακτον, δὲν ἔκαμε ποτὲ τίποτε ὑποφερτόν.

Ὁ χρόνος εἶνε ἡ ἀκτὶς τοῦ πνεύματος. Ὅλα περνοῦν ἀπὸ μπροστά του, κι' ἐν τούτοις πιστεύομεν ὅτι αὐτὸς περνᾶ.

Ἡ ἀθανασία εἶνε οἰκόπεδον διαφιλονεικούμενον ἀπὸ τὴν λήθην.

Ἐν τῇ φιλίᾳ ὅλα εἶνε κοινὰ...διὰ τὸν ἕνα ἐκ τῶν φίλων.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Μὲ κάποιο δισταγμὸ ἐπῆρα τὸ ὡραῖον βιβλίον στά χέρια μου, μὲ κάποιο φόβο. Ἔτρεμα νὰ τἀνοίξω. Δὲν ἤθελα. Κάτι μοῦλεγε μέσα μου πῶς μὲ τἀνοιγμά του μία παλιὰ ἀγάπη μου θὰ σωριασθῇ καταγῆς καὶ μιὰ ἀνάμνησις γλυκειὰ τῶν περασμένων χρόνων θὰ σβύσῃ.

Ποιήματα τοῦ Δροσίνη στὸ 1903 ;

Πρὸ εἴκοσι ἐτῶν, μάλιστα ! Τότε τὰ διαβάζαμε. Τότε μὲ τοὺς « Ἱστοὺς τῆς Ἀράχνης» — Ἀράχνη ἦτο τὸ φιλολογικὸν ψευδώνυμον τοῦ Δροσίνη στὸν «Ραμπαγᾶ» καὶ στὸ «Μὴ χάνεσαι» - καὶ μὲ τοὺς «Σταλακτίτας» του ξημερονώμαστε. Τότε μὲ τοὺς στίχους τοὺς δικούς του καὶ μὲ τοὺς στίχους τοῦ Καμπᾶ — ὁ Παλαμᾶς ἀπὸ τότε εἶχεν ἀρχίσει νὰ γίνεται σκοτεινὸς γιὰ τὰ κάπως περιωρισμένα πνεύματα — περνούσαμε τὶς ὧρές μας.

Κ' ἦσαν Εὐαγγέλια γιὰ μᾶς τοὺς νέους τότε τὰ ποιήματ' αὐτά. Καὶ οἱ ποιηταί τους, νέοι κι' αὐτοὶ σὰν καὶ 'μᾶς, ἦσαν οἱ ὁδηγοὶ ποῦ μᾶς ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὰ τέλματα τῆς ρωμαντικῆς κενολογίας καὶ μᾶς ὡδηγοῦσαν εἰς κάποια μονοπάτια ἁπαλωτέρας ἐμπνεύσεως καὶ εἰλικρινεστέρας ἐργασίας Ἔπειτα τὰ ποιήματά τους μᾶς τὰ ὑπέβαλλαν καὶ τὰ δύο τότε σατυρικὰ φύλλα, κατόπιν δὲ καὶ ἡ « Ἑστία», ἡ ὁποία ἄνοιξε τὰς στήλας της καὶ στοὺς νέους, μὴ ἀποδιώξασα ὅμως καθολοκληρίαν καὶ τοὺς γέροντας, ὅπως τοὺς ἄξιζε.

Ἀπὸ ὅλην τὴν «Γαλήνην», μοῦ ἔλεγε κάποιος ποιητὴς, προχθὲς ἀκόμη, προτιμῶ ἐγὼ τὸν « Ἴσκιο» τοῦ Γιάννη Περγιαλίτη, ποῦ ἐδημοσίεσσες στὸ προχθεσινόν σου φύλλο. Οἱ δώδεκα στίχοι μοῦ λὲν περισσότερα ἀπὸ τὶς ἑκατὸ τόσες σελίδες, τὶς κομψοτυπωμένες, τῆς «Γαλήνης» καὶ τὸ ποιηματάκι αὐτὸ ἔχει κάποιο βάθος στὴν ἔμπνευσιν καὶ κάποιαν ἁβρότητα, περίτεχνον ὅμως, στὴν ἐκτέλεσιν, ποῦ δὲν τἀπαντᾷς καὶ τόσο συχνὰ σὲ στίχους θαλασσινοὺς, Ρωμαϊκους τοὐλάχιστον !

Εἶχε δίκαιον ὁ ποιητὴς γιὰ τὸν « Ἴσκιον» τοῦ ἀγαπητοῦ μας συνεργάτου. Δὲν εἶχεν ὅμως καὶ τόσον δίκαιον γιὰ τοῦ Δροσίνη τὰ ποιήματα.

Δὲν εἶδε ἐκεῖνα ποῦ ἔπρεπε νὰ ἰδῇ σ' αὐτὰ κ' ἐζήτησε πράγματα τὰ ὁποῖα ὁ ποιητὴς δὲν ἠθέλησε,— ἴσως καὶ νὰ μὴν εἰμπόρεσε — νὰ μᾶς δώσῃ,

Τὴν γαλήνην τῆς θάλασσας καὶ τὴν γαλήνην τῆς ἐμπνεύσεως, ἠθέλησε νὰ μᾶς δώσῃ καὶ μᾶς τὴν ἔδωσε. Οἱ στίχοι του, οἱ μικροὶ καὶ ἁρμονικώτατοι, εἶνε σὰν μικρὰ κυματάκια, ποῦ σπᾶνε μ' ἕνα φλοίσβημα ἐλαφρὸ καὶ νανουριστικὸ στὸ πλατὺ καὶ κάτασπρο περιθώριο τῶν σελίδων, — στὸ διάρασμα δὲ τὴν ἴδιαν ἐντύπωσιν τοῦ ἐλαφροῦ κύματος ἀφήνουν καὶ στὴν ψυχή.

Δὲν μᾶς ἔδειξε θάλασσαν φουρτουνιασμένην ὁ ποιητής. Δὲν μᾶς ἔρριξε σ' ἐμπνεύσεις μεγάλας. Δὲν μᾶς ἔδωσε στοὺς στίχους του τὴν μεγαλοπρεπῆ σκληρότητα καὶ τὴν ἐπιβλητικὴν βιαιότητα τοῦ ἀγρίου κύματος. Δὲν μᾶς ἔδειξε τὰ βάθη τῆς θάλασσας, τὰ πράσινα, τὰ γεμάτα χολήν. Μᾶς ἔδειξε τὶς ἤρεμες ἀμμουδιές. Μᾶς ἔδειξε τὰ μυρωμένα ἀκρογιάλια.

Αὐτὰ ἀγαπᾷ ὁ ποιητὴς καὶ αὐτὰ ψάλλει. Καὶ τὰ χαράσσει ἁπαλὰ στὴν ψυχὴ - ἁπαλὰ, ἀλλὰ καὶ ἀνεξίτηλα. Ἀφοῦ δὲν σβύνουν ποτέ. Ἀφοῦ ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν, δὲν τὰ λησμονεῖ ἐκεῖνος ποῦ τὰ προωτοδιάβασε.

Ἐδιάβασα ὅλο τὸ εὔμορφο βιβλίο, ἐρρόφησα ὅλους τοὺς ἁπαλοὺς στίχους καὶ δὲν μετάνοιωσα καθόλου. Καὶ διελύθησαν οἱ πρῶτοι δισταγμοί μου. Καὶ διεσκεδάσθησαν οἱ πρῶτοι φόβοι μου.

Ὁ Δροσίνης μοῦ ἄρεσε καὶ ἄλλοτε, μοῦ ἀρέσει καὶ τώρα. Καὶ πρὸ εἴκοσι ἐτῶν, παιδὶ ἀκόμα, μὲ συγκινοῦσε. Καὶ μετὰ εἴκοσι ἔτη, τώρα, ὥριμον πλέον ἄνδρα, μὲ συγκινεῖ.

Γιατί ; Ἡ καρδιά μου ἔμεινε νέα πάντοτε, μὴ ἐπηρεασθεῖσα ἀπὸ τὸν χρόνον καὶ ἀπὸ τὰς πικρίας τῆς ζωῆς; Ἢ ὁ ποιητὴς, μὲ τὰς ἁπαλάς του ἐμπνεύσεις καὶ μὲ τοὺς ἠρέμους στίχους του ἐσκόρπισε ἐπάνω της, ὡς ἄλλος Μεφιστοφελῆς, τὰ φίλτρα τῆς αἰωνίας νεότητος καὶ τὴν ξανάνειωσε ;

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΜΑΣ

Ἡμεῖς οἱ Ἰδεολόγοι εἴμεθα οἱ πνευματικοὶ πατέρες τοῦ λαοῦ. Ἡμεῖς εἴμεθα οἱ πραγματικοὶ ποιμένες αὐτοῦ Ἡμεῖς κρατοῦμεν εἰς τὰ χέρια μας, τὴν ψυχήν του, τὴν καρδιά του, τὸ πνεῦμά του. Ἡμεῖς ἂν θέλωμεν τὸν διαφθείρομεν ἕως τὸ κόκκαλον. Ἡμεῖς ἐὰν θέλωμεν τὸν ναρκώνομεν, τὸν ἀρρωσταίνομεν, τὸν πεθαίνομεν, τοῦ κόπτομεν κάθε καλὸν, κάθε χαράν. Ἡμεῖς ἂν θέλωμεν τὸν βοηθοῦμεν ν' ἀνθίσῃ περίφημα, νὰ εἶνε παραδειγματικος, θαυμάσιος. Οὔτε ὁ Δηλιγιάννης, οὔτε ὁ Τρικούπης, οὔτε κανεὶς ἄλλος πταίει, δι' ὅ,τι ἔγινε, δι' ὅ,τι γίνεται. Πταίουν μόνον, κυρίως, πρῶτοι, οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος. καὶ ἡμᾶς βαρύνει ὁλόκληρος ἡ εὐθύνη τῆς σήμερον, ἡ φοβερὰ εὐθύνη τῆς αὔριον ὁλόκληρος.

Ἰδοὺ ποία εἶνε ἡ δύναμίς μας : Κάθε γῆ ἔχει τὰ μέταλά της, τὰ φυτά της, τὰ ζῶά της, τοὺς ἀνθρώπους της καὶ αἱ ἐκδηλώσεις ὅλαι τῶν ἀνθρώπων κάθε γῆς, κατὰ φυσικὸν λόγον, εἶνε διαφορετικαί. Συνεπῶς, ἄλλο εἶδος οἰκογενείας ἔχει ὁ Ἄγγλος. ἄλλο ὁ Γάλλος, ἄλλο ὁ Ἰταλὸς, ἄλλο ὁ Γερμανός. Ἄλλο πατρικὸν αἴσθημα ἔχει ὁ Ἄγγλος, ἄλλο μητρικόν, ἄλλο ἀδελφικόν. Ἄλλο ὁ Γάλλος, ὁ Ἰταλὸς, ὁ Γερμανός. Ἄλλη λοιπὸν εἶνε καὶ ἡ Ἑλληνικὴ οἰκογένεια, διότι ἄλλος εἶνε ὁ Ἕλλην, διότι ἄλλη εἶνε ἡ γῆ του. Ἡ οἰκογένεια εἶνε ἡ θρησκεία τοῦ Ἕλληνος. Εἶνε ἡ βαθυτέρα του θρησκεία, ἀπὸ τὴν προϊστορικὴν ἐποχὴν ἕως αὐτὴν τὴν στιγμὴν, παντοῦ ὅπου ὑπάρχει Ἕλλην. Θρησκευτικῶς τηρεῖται ἡ ἱεραρχία, δυνατότατος εἶνε ὁ ἑνωτικὸς δεσμὸς τῆς ἀγάπης, τῶν αἰσθημάτων, τῶν καθηκόντων τοῦ σεβασμοῦ μεταξὺ τῶν μελῶν της. Ἀπόλυτος ἡ ἀφοσίωσις τοῦ ἑνὸς εἰς τοὺς ἄλλους, τῶν ὅλων διὰ τὸν ἕνα. Ὁ Ἕλλην δὲν ἔχει τίποτε ἱερότερον εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του. Τίποτε δὲν τηρεῖ ὑψηλότερα, ἁγνότερα Ὁ πατὴρ δουλεύει εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν διὰ τὸ σπίτι του. Ἡ μητέρα—ὦ ἡ ἑλληνὶς μητέρα ! ἡ ὡραιοτάτη Παναγία—πονεῖ δι' ὅλους εἰς ὅλην τὴν ζωήν. Ὁ ἀδελφὸς, ἔχει τὴν ἀδελφήν του σὰν τὰ μάτια του. Δὲν ὑπανδρεύεται πρὶν τὴν ὑπανδρεύσῃ. Ὁ υἱὸς μόλις μάθει ὅτι ἡ μητέρα του εἶνε ἀσθενὴς, τρέχει ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Αἰγύπτου, τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Ἀγγλίας, ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, νὰ εὑρεθῇ κοντά της καὶ ὅσον καὶ ἂν ἀσπρισαν τὰ μαλλιά του, ὅσον καὶ ἂν τὸν ἀγρίευσαν αἱ καταιγίδες, κλαίει σὰν μικρὸ παιδὶ μόλις τὴν ἰδεῖ. Εἴτε εἰς τὴν Μάνην, εἴτε εἰς τὴν Σύφνον, εἴτε εἰς τὰς Πάτρας, εἴτε εἰς τὸν Βόλον, εἴτε εἰς τὴν Κρήτην, εἴτε εἰς τὰς Ἀθήνας, εἴτε εἰς τὴν Πόλιν, εἴτε εἰς τὴν Ὀδησσὸν, εἴτε εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, εἴτε πρὸ χιλίων, εἴτε πρὸ ἑκατὸν, εἴτε πρὸ πέντε ἐτῶν, εἴτε τώρα, αὐτὴ εἶνε ἡ μία ἑλληνικὴ οἰκογένεια. Ἡμεῖς οἱ ἰδεολόγοι, οἱ ἰδεογράφοι, ἔχομεν τὴν δύναμιν, ἂν θέλωμεν, νὰ καταστρέψωμεν τὸ θαυμάσιον αὐτὸ πρᾶγμα, νὰ θραύσωμεν τοὺς ἱεροὺς καὶ στενοτάτους αὐτοὺς δεσμοὺς, νὰ ξεριζώσομεν τὰ αἰσθήματα αὐτὰ, νὰ πετάξωμεν τὴν οἰκογένειαν εἰς τοὺς δρόμους, νὰ τὴν διαλύσωμεν εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους. Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ πάρωμεν τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἄγγλου, τοῦ γάλλου, τοῦ γερμανοῦ τοῦ ἰταλοῦ καὶ νὰ εἰποῦμεν εἰς τὴν ἰδικήν μας νὰ γίνῃ τὸ ἴδιον. Καὶ ὁ ἄγγλος ἀδελφὸς ἀφήνει τὴν ἀδελφήν του νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖναν, τὴν παραδίδει δεμένην ἐπάνω εἰς τὰ σίδερα τοῦ κρεββατιοῦ διὰ νὰ πάρῃ ὀλίγα σελήνια καὶ μεθύσῃ. Ὁ ἰταλὸς σὲ πηγαίνει εἰς τὴν μητέρα του καὶ τρέφεται ἀπὸ τὴν διαφθοράν της. Ὁ Γερμανὸς μὲ ὀλίγα μάρκα σοῦ πουλεῖ τὴν γυναῖκά του, τὴν ἀδελφήν του, τὴν μητέρα του, τὴν νόννα του. Ὁ Ἕλλην, πατὴρ, υἱὸς, ἀδελφὸς, σκοτώνει. Παίρνομεν λοιπὸν ἡμεῖς, τὴν «Τιμὴν» τοῦ Σούδερμαν, τὴν μεταφράζομεν, τὴν ἐξυμνοῦμεν τὴν διδάσκομεν εἰς τὸ θέατρον, τὴν συζητοῦμεν καὶ, λέγομεν ἡμεῖς οἱ πνευματικοὶ πατέρες, οἱ ὁδηγοὶ, ἡ τιμὴ εἶνε κολοκύθια, δὲν ὑπάρχει τιμή. Εἶσαι βάρβαρος νὰ ἔχῃς τιμήν.

Αὐτὴν τὴν δύναμιν ἔχομεν εἰς κάθε τι. Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν δύναμιν δυνάμεθα νὰ κάμωμεν τὸ κάθε καλὸν τὸ κάθε κακὸν εἰς κάθε ζήτημα. Δυνάμεθα νὰ κάμωμεν τὸν λαὸν νὰ κρατήσῃ τὰ ἰδικά του θαυμάσια πράγματα ἢ νὰ τὰ ἀλλάξῃ μὲ ἄλλα ξένα, ποταπά. Βαθυτάτη λοιπὸν πρέπει νὰ ἀρχίσῃ ἡ συναίσθησις τῆς εὐθύνης ἡμῶν. Ὁ κάθε ἰδεολογῶν ἢ ἰδεογραφῶν βαθύτατα πρέπει νὰ συναισθάνεται πιάνων τὴν πένα. τί κακὸν δύναται νὰ κάμῃ ἢ τί καλόν.

Καὶ κανένα ἀπολύτως σκοπὸν ἄλλον, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχωμεν τώρα, πιάνοντες τὴν πένα, παρὰ πῶς νὰ θέσωμεν τὰς ἰδέας εἰς τὴν θέσιν των, διὰ νὰ θέσωμεν ἔπειτα καὶ τὰ πράγματα. Κανένα ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ δημιουργήσωμεν τὴν Ζωὴν Ἑλληνικήν.

Καὶ διὰ νὰ τὴν δημιουργήσωμεν καὶ τὴν βοηθήσωμεν νὰ ἀνθίσῃ πρέπει νὰ μελετήσωμεν αὐτὴν ποῦ ἔχει, καὶ ἔχει καὶ εἶνε θαυμασία καὶ εἶνε ἀνωτέρα κάθε Εὐρωπαϊκῆς (μὴν ἀκοῦτε τοὺς ξιππασμένους) νὰ τοῦ συστήσωμεν νὰ κρατήσῃ μὲ τὰ δόντια ὅτι ἔχει ἰδικόν του, νὰ τοῦ δείξωμεν ὅτι εἶνε ὡραῖον ὅτι ἔχει, νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξωμεν, νὰ τὸ ἐπαναφέρωμεν, νὰ τὸ κάμωμεν πρῶτοι ἡμεῖς, νὰ εἴμεθα ἡμεῖς ὑπερήφανοι δι' ὅτι ἔχομεν ἰδικόν μας, νὰ τοῦ συστήσωμεν καὶ αὐτοῦ νὰ εἶνε ὑπερήφανος ὅπως ἦτο πάντοτε καὶ θὰ ἦτο καὶ τώρα ἐὰν δὲν τὸν ἀλλάζαμεν ἡμεῖς.

Καὶ πρὶν στραφῶμεν πρὸς τὴν Ἑλλ. ζωὴν, τὸ πρώτιστον πρᾶγμα ποῦ ἔχομεν νὰ κάμωμεν, διότι εἶνε καὶ τὸ μόνον ἐμπόδιον, νὰ κτυπήσωμεν κατακέφαλα ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην τῆς ζωῆς ἕως τὴν ἄλλην, ἀπὸ τὴν κούνιαν ἕως τὸν τάφον τὸν Ξενισμόν. Νὰ βοηθήσωμεν τὰς λαϊκὰς τάξεις καὶ τὰς μεσαίας τάξεις—αἱ ὁποῖαι ἐκόλησαν τὴν ψώραν ἀπὸ τὴν ἀνωτέραν καὶ ἔγιναν γελοιωδέστατα—νὰ ἐλευθερωθοῦν, νὰ κτυπήσωμεν μὲ μῖσος καὶ ἀπόφασιν ἀμείλικτον, τὸν ξενισμὸν τῆς ἀνωτέρας τάξεως, μέχρις οὗ τὸν ξεπατώσωμεν ὁριστικῶς, μέχρις ὅτου δὲν μείνει οὐτε ἴχνος. Ὁ καθεὶς λοιπὸν εἴτε ἰδεολογῶν, εἴτε ἰδεογραφῶν, διὰ τοῦ ἔργου καὶ διὰ τοῦ λόγου, ἀποστολικῶς, καθῆκον ἔχει, νὰ βοηθήσῃ τὸν πρῶτον αὐτὸν ἀγῶνα πρὸς πέταγμα τῶν ξένων πραγμάτων τὰ ὁποῖα πνίγουν τὰ ἰδικά μας δὲν ἀφήνουν θέσιν διὰ τὰ ἰδικά μας καὶ ἐμποδίζουν τὴν δημιουργίαν ἰδικῶν μας πραγμάτων ἀπὸ τὰ ἰδικά μας ὑλικὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας τεχνίτας. Ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ ἕως τὴν ἐφημερίδα καὶ τὸ περιοδικὸν καὶ τὸ θέατρον καὶ τὴν φιλολογίαν.

Εἶνε ἀδύναταν νὰ ὑπάρξῃ Ἑλληνικὴ Ζωὴ ἑνόσῳ ὅλη ἡ ζωὴ εἶνε πιασμένη ἀπὸ τὴν ξένην.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

"ΚΡΙΤΙΚΗ,,
Δεκαπενθήμερον ἐπιστημονικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν
Ἱδρυταί : Γ. ΑΞΙΩΤΗΣ καὶ Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. ἐτησία Δρ. 10
» ἑξάμηνος » 6
» τρίμηνος » 4

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν
Συνδρ. ἐτησία φρ. χρ. 18
» ἑξάμηνος » 6

ΚΡΙΤΙΚΗ

Εἰς τὴν «Κριτικὴν» συνεργάζονται οἱ καλλίτεροι λόγιοι κ' ἐπιστήμονες, ἰδικοί μας καὶ ξένοι.

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν : Διεύθυνσις «Κριτικῆς» Ἀθήνας Ὁδὸς Ἁγ. Κωνσταντίνου 20

Ἡ «Κριτικὴ» εἶνε τὸ εὐθηνότερον τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων περιοδικῶν

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΣΑΣ ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΕΡΑ
ΤΑ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ ΩΔ 'ΑΤΘΙΔΕΣ, ΤΑ ΙΔΙΟΤΡΟΠΩΤΕΡΑ
ΚΑΠΕΛΛΑ ΕΙΣ ΤΟΥ Γ. ΒΛΑΝΤΗ
12—Ὁδὸς Εὐα γ. λιοτρίας—

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ — ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ — ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Ἀθῆναι 12 Ἰανουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ

τῶν ἑλληνικῶν ἔργων ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν Θέατρον δὲν εἶνε καὶ τόσον ἄδικος, ὅσο θέλουν νὰ τὸν παραστήσουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι συγγραφεῖς καὶ ὁ ἀγαπητὸς συνεργάτης μας, ὁ μὴ ἐνδιαφερόμενος καθόλου, ἀφοῦ ἀκόμη δὲν ἀπεφάσισε νὰ δράσῃ κι' αὐτὸς ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἔχει ἄλλας ἁμαρτίας τὸ περίκομψον αὐτὸ κτίριον, κρύπτει ἄλλας ρυπαρότητας στὰ παρασκήνιά του, ὥστε ὁ ἀποκλεισμὸς τῶν ἑλληνικῶν ἔργων, ἀντὶ νὰ εἶνε ἁμαρτία, εἶνε — κατὰ τὴν κρίσιν μας τοὐλάχιστον — μία ἀπὸ τὰς μᾶλλον ἀξίας θαυμασμοῦ καὶ χειροκροτημάτων πράξεις του.

Μὲ τὴν γνώμην μας συμφωνεῖ καὶ ὁ κ. Λάσκαρης. Κι' αὐτὸς σκηνικὰ ἔργα ἔχει γράψει, κι' αὐτὸς μὲ τὸ θέατρον καταγίνεται καὶ ὅμως, ὅπως εἶχε τὴν εἰλικρίνειαν νὰ μᾶς 'πῇ προχθὲς στὸ γραφεῖον τῆς «Ἑστίας», ἐνώπιον καὶ ἄλλων φίλων, τὸ Βασ. Θέατρον ἐκπληροῖ καὶ μὲ τὸ παραπάνω τὴν ἀποστολήν του μόνον καὶ μόνον διότι δὲν παίζει ἔργα πρωτότυπα.

Διότι ἀποστολὴ τοῦ Βασ. Θεάτρου, γιὰ πέντε δέκα χρόνια, ἂν ὄχι καὶ περισσότερα, δὲν εἶνε νὰ παίξῃ ἔργα πρωτότυπα, ἀφοῦ ἔργα πρωτότυπα — καὶ πιστεύομεν πῶς δὲν ἔχει ἀνάγκην ὑπογραμμισμοῦ ἡ λέξις : ἔργα — δὲν ὑπάρχουν. Ἡ ἀποστολή του εἶνε νὰ μορφώσῃ ἠθοποιοὺς, νὰ μορφώσῃ κοινὸν, νὰ μορφώσῃ συγγραφεῖς. Ἰδίως κοινὸν νὰ μορφώσῃ. Κοινὸν ποῦ νὰ τὸ σέβωνται οἱ συγγραφεῖς καὶ νὰ μὴ τοῦ σερβίρουν, ὅπως γίνεται τώρα, ὅλα τὰ ὑπολείμματα τῆς προβληματικῆς φαντασίας των — κοινὸν ποῦ νὰ μὴ χειροκροτῇ ὅλας τὰς βαναύσους αἰσθηματολογίας καὶ νὰ μὴ ξεκαρδίζεται μὲ ὅλα τὰ ξεθυμασμένα καὶ μπαγιάτικα χαριτολογήματα — κοινὸν ποῦ νὰ ἔχῃ ἀπαιτήσεις ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς καὶ κοινὸν ποῦ νὰ στηρίζουν οἱ συγγραφεῖς ἀπαιτήσεις ἐπάνω του.

Καὶ τὸ κοινὸν αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ δώσουν ἡ Ν. Σκηνὴ ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ καὶ τὸ Βασιλικὸν Θέατρον ἀπὸ τὴν ἄλλην. Ἀρκεῖ νὰ ἐργασθοῦν μ' εὐσυνειδησίαν. Ἀρκεῖ νὰκολουθήσουν τὸν δρόμον ποῦ ἐχάραξαν.

Τιμίως δὲ καὶ εὐσυνειδήτως κρίνων κανεὶς, ἠμπορεῖ ἀδιστάκτως νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι καὶ ἡ Ν. Σκηνὴ καὶ τὸ Βασιλικὸν Θέατρον δὲν παρεξέκλιναν τοῦ σκοποῦ των ὅταν δὲν ἔπαιξαν ἔργα πρωτότυπα, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅταν, εἴτε γιὰ νὰ κολακεύσουν, εἴτε γιὰ να κλείσουν στόματα ἀπύλωτα, εἴτε γιὰ νὰ δείξουν τάχα πῶς ἐνθαρρύνουν καὶ τὴν ἐγχώριον βιομηχανίαν, ἐδέχθησαν νὰ παίξουν κ' ἔργα πρωτότυπα.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια. Πικρὰ, ἀλλὰ πάντοτε ἀλήθεια.

ΓΝΩΜΗ

δική μας δὲν εἶνε· ἀνήκει εἰς φίλον σεβαστὸν καὶ πατριώτην ὄχι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ἀλλ' ἀληθινὸν – καὶ τὴν υἱοθετοῦμεν.

— Τόση κουβέντα, μᾶς ἔλεγε χθὲς, γίνεται γιὰ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Ἐλέγχου στὰς μεταβολὰς τῶν οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ γίνεται τόση καὶ μεγαλείτερη ἀκόμη κουβέντα, διότι δὲν εὐτυχήσαμεν ἀκόμα νὰ ἔχωμεν τὸν Ἔλεγχον εἰς ὅλας γενικῶς τὰς πράξεις μας.

Καὶ ὁ σεβαστὸς φίλος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε οὔτε μέλος τοῦ Βουλγαρικοῦ κομιτάτου, οὔτε ὄργανον ἀργυρώνητον τῶν Σλαύων, ἐπρόσθεσε :

— Ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀποκτήσωμε τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ, χαλάλι μας κι' ἕνας δεύτερος πόλεμος ἀκόμα !

ΜΙΑΝ ΕΡΕΥΝΑΝ

εἰλικρινεστάτην καὶ πρωτοτυπωτάτην ἐπὶ τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς ζωῆς ἀρχίζει ἀπὸ τὸ σημερινὸν φύλλον ὁ κ. Περικλῆς Γιαννόπουλος. Ἂν ἡ ἔρευνα αὐτὴ εἶνε πολύτιμος καὶ ἂν ἦτο ἀπαραίτητος, θὰ τὸ ἰδῆτε μόνοι σας. Ὁ «Νουμᾶς» μὲ ὑπερηφάνειαν φιλοξενεῖ στὰς στήλας του τὰ ἄρθρα τοῦ ἀγαπητοῦ συναδέλφου καὶ λογίζεται εὐτυχὴς διότι ἡ ἐργασία αὐτὴ, ἡ ἐξόχως ἐθνοπλαστικὴ, ἔρχεται πολύτιμον βοήθημα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρχικοῦ προγράμματός του.

Τὸ σημερινὸν ἄρθρον τοῦ κ. Γιαννοπούλου εἶνε ἕνα εἶδος προλόγου. Τὸ δεύτερον, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, φέρει τὸν τίτλον «Ἡ Ξενομανία».

Ἀνάγκη δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰ ἄρθρα αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἔτυχε νὰ ἀνατραφῇ καὶ νὰ ζήσῃ, κατὰ τὸ πλεῖστον, μὲ ξένους καὶ μὲ ξένας ἰδέας καὶ μεταξὺ ξενολατρῶν. Συνεπῶς στηρίζονται ἐπὶ παρατηρήσεων, τὰς ὁποίας ἠρύσθη ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν πηγὴν καὶ ὄχι ἀπὸ τρίτον χέρι.

Δὲν συνιστῶμεν λοιπὸν μόνον τὴν μελέτην των. Πρέπει νὰ τὰ αἰσθανθῆτε, πρέπει νὰ τὰγαπήσετε,

Οἱ ΑΤΘΟΙ ΜΑΣ

Ο ΨΑΛΤΗΣ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

G. D' ANNUNZIO

ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Λουκρητία τρομασμένη

Γαληνοτάτη...

(Φθάνουν αἱ ἄλλαι κατάσκοποι. ἡ Κατερίνα, ἡ Ὄρσολα, ἀσθμαίνουσαι, γοργαί.)

Γραδενίγα

Καὶ σὺ, Κατερίνα ; Καὶ σὺ, Ὄρσολα ; Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε ἐδῶ! Μιλῆστε! θὰ σᾶς σύρω στὴν ἀκρογιαλιὰ μὲ τὸ σχοινὶ στὸν λαιμὸ ἂν δὲν μοῦ πῆτε ποῦ εἶνε... Εἶνε μὲ τὴν Πανθέαν:

Λουκρητία, ψιθυρίζουσα

Ὄχι, Γαληνοτάτη! τὸν εἶδα εἰς τὴν Γιλιάναν.

Γραδενίγα (ἁρπάζουσα ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ σείουσα αὐτήν).

Ὄχι ψέμματα ! ὄχι ψέμματα ! Μίλε, Ὄρσολα. Ποῦ εἶνε ;

Ὄρσολα.

Ναὶ, Γαληνοτάτη. Τὸν εἶδα ἐπὶ τοῦ Βουκενταύρου τῆς ἑταίρας.

Γραδενίγα.

(Ἀπωθεῖ τὴν Λουκρητίαν καὶ σύρει πρὸς ἑαυτὴν τὴν Ὄρσολαν ἥτις γονυπετεεῖ.) Ἐδῶ Ὄρσολα, ἐδῶ, ἐδῶ. Ὁμίλει ! Πές μου τί εἶδες. Ὅλα νὰ μοῦ τὰ πῇς πρέπει. Στάσου, πάρε (τῆς δίδει ἕνα δακτυλίδι). Καὶ θὰ σοῦ δώσω ξεχωριστὰ 100 χρυσᾶ δουκάτα.

Ὄρσολα (ἀποκτήσασα εὐγλωττίαν)

Ναὶ, Γαληνοτάτη. Τὸν εἶδα ἐπὶ τοῦ Βουκενταύρου τῆς ἑταίρας... Ἐκάθητο ὑπὸ τὸν θόλον, μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι... Ἡ Πανθέα ἐχόρευε ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἀνάμεσα σέ κρυστάλια, χωρὶς νὰ σπάσῃ οὔτε ἕνα ποτῆρι· καὶ ὅλα τὰ ποτήρια ἦσαν γεμάτα ἕως τὰ χείλη· καὶ ἦταν ξυπόλυτη, μὲ τὰ δύο μικρὰ πτερά της προσηρμοσμένα εἰς τὰ σφυρά της, πτερὰ ἀπὸ διαμάντια καὶ ρουμπίνια· καὶ ἐχόρευε τὸν χορὸν ποῦ ὀνομάζουν Ἄλης, τὸν ὁποῖον ἐφεῦρεν αὐτὴ διὰ τὸν Δοῦκα τῆς Μάντοβας· καὶ ἐκεῖνος ἦταν ὀρθὸς καὶ ἐκύτταζεν, ἐκύτταζε μὲ τόσην ζέσιν ὥστε ἡ ὄψις του ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔγυρεν ἕως τὸ τραπέζι· καὶ ἡ Πανθέα μὲ τὰ μικρά πτερά της ἤγγιζε τὰ γεμάτα ποτήρια καὶ τὰ μαλλιὰ τοῦ νέου καὶ στὸ τέλος τοῦ ἀκούμβησε τὴν μίαν πτέρναν της εἰς τό κρόταφον καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τὴν κρατῇ στηριγμένην σ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Καὶ τότε ἐκεῖνος ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἦτο πράγματι ὠχρὸς σὰν τὸ λινὸ τραπεζομάνδυλο...

(Ἡ Δόγισσα ἀκροᾶται ριγμένη εἰς ἕδραν τινὰ, συστρεφομένη καὶ λάμπουσα ὡς σίδηρος ὑπὸ τὰ βαρέα κτυπήματα σφύρας.)

Γραδενίγα.

Ἦτο ὠχρός... Καὶ τότε ; Μίλει, μίλει ! Πάρε !

(Ἀπὸ τὰ δάκτυλά της ἐξάγει δεύτερον δακτυλίδι καὶ τὸ δίδει εἰς τὴν κατάσκοπον. Ἡ Κατερίνα καὶ ἡ Λουκρητία ρίπτουν ἀκούσιον βλέμμα ἐπιθυμίας πρὸς τὸ πολύτιμον ἀντικείμενον).

Ὄρσολα.

Καὶ τότε ἐκείνη ἐλύγισε πρὸς αὐτὸν σὰν δοξάρι καὶ τοῦ ἔρριψε ἕνα φιλὶ ἐπάνω εἰς τὰ χείλη του· καὶ ἡ ζώνη της ἐκόπη ξάφνουμε ἕνα σύριγμα, σὰν τὶς χορδὲς κιθάρας· καὶ ἔμεινε χωρὶς ζώνη...

Γραδενίγα (μὲ βραχεῖαν καὶ φοβερὰν φωνήν.)

Τότε ; Τότε ;

Ὄρσολα.

Τότε ἀνεπήδησεν ἀποτόμως καὶ τὰ γόνατά του ἔτρεμον καὶ ὅλον τὸ πρόσωπόν του ἔτρεμε. Καὶ ἐκείνη τοῦ εἶπε γελῶσα : «Πόσον τὰ χείλη σου εἶνε κρύα ! Ποῦ ἐπῆγε λοιπὸν τὸ αἷμά σου ;»

Γραδενίγα (βασανιζομένη ἀπὸ ἀκράτητον ἀγωνίαν

Ἀ ! ἐκείνη τοῦ εἶπε : «Πόσο τὰ χείλη σου εἶνε

τἄρθρα τοῦ κ. Γιαννοπούλου πρέπει νὰ τὰ υἱοθετήσετε, γιὰ νὰ μείνετε Ἕλληνες. Διότι ὅπως ἀποδεικνύει τετραγωνικώτατα ὁ πολύτιμος συνεργάτης μας, ἂν δὲν ἐπαύσαμεν, κινδυνεύομεν ἐν τούτοις νὰ παύσωμεν νὰ εἴμεθα Ἕλληνες — καὶ ἂς φωνάζωμεν ὅσο θέλομεν περὶ τοῦ ἐναντίου.

Η ΑΠΟΦΑΣΙΣ

τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου νὰπαλλάξῃ τὰς πόλεις ἀπὸ τοὺς καλογήρους καὶ νὰ κλείσῃ τοὺς ρασοφόρους τεμπέληδες στὰς Μονάς, εἶνε καὶ δικαιοτάτη καὶ χριστιανικωτάτη.

Ὅσο καὶ ἂν διαμαρτύρωνται γι' αὐτὴν οἱ καλόγηροι — βλέπε καὶ προχθεσινὴν «Ἑστίαν» — καὶ ὅσο καὶ ἂν ὑποστηρίζουν πῶς εἶνε «χρήσιμοι εἰς τὰς πόλεις», δὲν πιστεύομεν ὅτι κατώρθωσαν νὰ πείσουν κανένα.

Οἱ δικοί μας καλόγηροι, οἱ διαμένοντες μέχρι τοῦδε εἰς τὰς πόλεις, δὲν ἔπαιξαν, εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ρόλον ἡρώων τοῦ Βοκακίου, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐχρησίμευσαν καθόλου εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ γοήτρου.

Λαμπρὰ λοιπὸν ἡ ἀπόφασις τοῦ Σεβασμιωτάτου. Γεννᾶται ὅμως τώρα καὶ ἄλλο ζήτημα, τὸ ἑξῆς, ἐπίσης σπουδαῖον: Στὰ μοναστήρια μέσα τί θὰ κάνουν; Θὰ βαρελοποιοῦν τὴν κοιλιά τους ἀπὸ τὴν καλοφαγίαν καὶ τὴν τεμπελιὰν καὶ θὰ σκευωροῦν κατὰ τῶν Ἡγουμένων καὶ θὰ συμπράττουν κάποτε μαζῆ τους πρὸς ἐξόντωσιν τῶν ταμείων τῶ Μονῶν;

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὴν πρώτην ἀπόφασιν, πρέπει νὰ φροντίσῃ καὶ γιὰ τὴ δευτέρα, τώρα μάλιστα ποῦ ἔκλεισε ὅλους τοὺς ρασοφόρους λύκους μέσα στὸ μαντρί.

Η ΧΙΛΙΟΔΡΑΜΟΣ

εἰσφορὰ τοῦ βουλευτοῦ κ. Λιγυνοῦ ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ φουπνίσῃ καὶ τοὺς ἄλλους, τοὺς δυναμένους ἀλλὰ μὴ θέσαντας ἀκόμη τὴν χεῖρα στὴν τσέπη τους δι' ἕνα τόσον κατ' ἐξοχὴν ἐθνικὸν σκοπόν.

Ρψοκινδυνεύομεν δὲ καὶ μίαν γνώμην, ἐξ ἀφορμῆς τῆς εἰσφορᾶς τοῦ σεβαστοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς. Ἦτο τόσον δύσκολον οἱ βουλευταί μας νὰφήσουν κἄτι ἐκ τῆς πρώτης βουλευτικῆς ἐπιχορηγήσεως ποῦ θὰ λάβουν αὔριον μεθαύριον; Ἦτο τόσον δύσκολον νὰ μιμηθοῦν τοὺς ἁγίους Συνοδικούς;

Τὸ ζήτημα τοῦ Παναγίου Τάφου δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰπασχολήσῃ κμμίαν ἀπὸ τὰς πρώτας συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς. Πολλοὶ θὰ ὁμιλήσουν. Πολλοὶ θὰ φυγουράρουν ὡς πατατριωτικοὶ ρήτορες εἰς αὐτὴν τὴν πατριωτικὴν παράστασιν. Δὲν προπληρώνουν λοιπὸν τὴν ἀφορμὴν μιᾶς τόσον σπουδαίας πατριωτικῆς ρεκλάμας;

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ

ἐπεισόδιον ἐκλογικὸν μᾶς διηγήθη ἀγαπητὸς φίλος. Μετὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς, τὸν συνήντησεν ἐδῶ ὁ βουλευτὴς τῆς Ἐπαρχίας του:

— Ξέρεις; Τοῦ λίγει. Βουλευτὴ μ' ἔβγαλε ὁ πατέρας σου!

— Μ' αὐτὸς ἔχει πεθάνει πρὸ δέκα ἐτῶν!

— Τί θὰ θέλεις! Φέτος ἐψήφισε κι' ὁ μακαρίτης, κι' αὐτὸς μάλιστα, μὲ τὴν ψῆφό του, μ' ἔβγαλε βουλευτή!

— Τί λές!

— Ἐψήφισε ὡς λοχίας!

— Μ' αὐτὸς ἀπέθανε συνταγματάρχης!

— Μπᾶ! Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία! Ὅταν μετέφερε τὰ ἐκλογικά του δικαιώματα ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν ἐδῶ, ἦτο λοχίας καὶ ὡς λοχίας ἔμεινε γραμμένος ἐκεῖ κάτω, στοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους μας!

Καὶ ὁ φίλος ποῦ μᾶς ἀφηγήθη τὸ ἐπεισόδιον αὐτό, τὸ χαριτωμένον καὶ χαρακτηριστικώτατον, ἔκαμε καὶ τὸ ἑξῆς λογικώτατον συμπέρασμα:

— Τί περιμένεις ἀπὸ Κράτος ποῦ οἱ πεθαμένοι ψηφίζουν καὶ βγάζουν τοὺς βουλευτάς του;

ΚΑΤΑ ΜΕΡΟΣ

ἡ κωλυσιεργία — εἶπεν ὁ κ. Θεοτόκης. Τὸ πιστεύομεν καὶ τὸ χειροκροτοῦμεν. Ὡς πρωθυπουργὸς κἄτι ἀπεπειράθη νὰ μᾶς δείξῃ νέον, κἄτι εὐγενές, κἄτι εὐσυνείδητον ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς ἀρχῆς. Ἀπεπειράθη νὰποτραβιχθῇ ἀπὸ τὴν ρουτίναν κ' ἐπροσπάθησε — καὶ αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῇ κανεὶς — νὰ διοικήσῃ τὸν τόπον ὀλιγώτερον ρωμαϊκα ἀπὸ τοὺς προκατόχους του, ἂν καὶ δὲν τὸ κατώρθωσε, ἀφοῦ κι' αὐτὸς εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς σκλάβους τῆς Συναλλαγῆς.

Ἂς ἰδοῦμε τώρα ἂν κατορθώσῃ αὐτὴν τὴν ἀντιρωμαϊκὴν τακτικὴν νὰ τὴν ἐφαρμώσῃ ὡς ἀρχηγὸς τῆς Ἀνιπολιτεύσεως.

Ἡ πρώτη ὑπόσχεσίς του, διὰ τῆς ὁποίας ἀποτάσσεται τὴν κωλυσιεργίαν, δίδει χρηστὰς ἐλπίδας. Νὰ τὸ ἰδοῦμε!

Ο ΑΡΚΟΥΔΑΣ

καὶ ὁ Δάμψας τὰ δυὸ θεριὰ μαλλώνουν, ἐπὶ τοῦ παρόντος στὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος, κατόπιν τὴν ἄνοιξιν, στὴν Μακεδονίαν.

Ὁ Ἀρκούδας ὑπολογίζει πῶς ἡ Μακεδονία μᾶς ἀνήκει, στρατολογεῖ δὲ καὶ ὀπαδοὺς ὅπως τὴν ἄνοιξιν, ἅμα φουντώσῃ τὸ κλαδί, ἐνσκήψῃ στὴν Μακεδονίαν κ' ἐπιπέσῃ κατὰ τῶν Βουλγάρων.

Ὁ Δάμψας — ὁ τέως καπετὰν Στέφανος ὁ Μακεδὼν — δικό μου εἶνε, ὀρέ, τὸ Μακεδονία καὶ θὰ τὸ πάρουμε ψίχα ψίχα μὲ τὸ γιαταγάνι μας! — παραδέχεται πῶς ἡ Μακεδονία ἀνήκει στοὺς Βουλγάρους.

Ἡ δὲ Ἀστυνομία μας — κἄτι ἠμπορεῖ νὰ λεχθῇ καὶ περὶ αὐτῆς — δὲν ἀναλαμβάνει νὰ πείσῃ ἐμπράκτως τοὺς ἀρειμανίους αὐτοὺς κυρίους, ὅτι ἡ Μακεδονία δὲν ἀνήκει οὔτε στὸν κ. Δάμψαν, οὔτε στὸν καπετὰν Ἀρκούδα, ἀλλ' εἰς κἄποιους ἄλλους ἰσχυροτέρους, οἱ ὁποῖοι οὔτε ἀπὸ τέτοιους θεαματικοὺς μικροκαυγάδες δυστυχῶς συγκινοῦνται, οὔτε ἀπὸ φλογερὰ ἄρθρα καὶ ἀπὸ πυριφλεγεῖς δημηγορίας

Ἡ ΕΣΤΙΑ,

μόνον ἐτόνισε τὸν σεμνότερον καὶ εἰλικρινέστερον ἐπικήδειον στὸν ἀποθανόντα προχθὲς στὸ Παρίσι τέως ἀνταποκριτὴν τῶν «Τάϊμς» Μπλῶδιτς.

Τὸν εἶπε «μέγαν δημοσιογράφον — ὅπως καὶ εἶνε — καὶ παμμέγιστον ρέπορτερ» — ὅπως καὶ τοῦ ἄξιζε — καὶ εὐθὺς κατόπιν, ἀντὶ νὰ ἐκχυθῇ εἰς τετριμμένους λυρισμούς, περιωρίσθηκε νὰναδημοσιεύσῃ τὰ εἰλικρινῆ καὶ φιλελληνικώτατα λόγια ποῦ ἐδημοσίευσε στὴν φιλολογικὴν «Ἑστίαν» τοῦ 1886 περὶ τῆς Ἑλλάδος ὁ ἴδιος.

«Ἐγεννήθη ἐν τῇ χώρᾳ σας — μᾶς ἔψαλψε τότε ὁ μέγας ἐγγλέζος δημοσιογράφος — μία πολιτικὴ μερὶς ἡ ὁποία κατέστησε τὴν φιλοπατρίαν ἐπάγγελμα, ἡ ὁποία συνέμιξε τὴν φιλοπατρίαν τοῦ ἀτόμου πρὸς ὕψιστα ἐθνικὰ συμφέροντα καὶ ἀνέκοψεν ἔσω μὲ τὴν πρόοδον, ἔξω δὲ τὸν ἐνθουσιασμόν· ἡ ὁποία δὲν ἠθέλησε νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἡ Εὐρώπη, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν συμπαθειῶν της, ἐζήτει παρὰ τῆς Ἑλλάδος φρόνησιν καὶ ὑπομονήν».

Ἀπὸ φιλέλληνας ποῦ κατ' ἀποκοπὴν μᾶς θαυμάζουν, ἔχομεν παραχορτάσει. Τέτοιοι φιλέλληνες, σὰν τὸν Μπλῶδιτς, μᾶς χρειάζονται ποῦ νὰ μᾶς πετᾷ κατάμουτρα τὴν ἀλήθειαν, ποῦ νὰ μᾶς μαστιγώνουν ἀνηλεῶς μὲ τῆς εἰλικρινείας τὴν μάστιγα, ποῦ νὰ μᾶς δείχνουν ξεσκέπαστα τὰ χάλια μας.

Τέτοιοι φιλέλληνες καὶ τέτοιοι πατριῶται μᾶς χραιάζονται. Ποῦ νὰ τοὺς βροῦμε;

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟΝ

ζήτημα θὰ καταντήσῃ σιγὰ-σιγὰ ἡ ἀπέλασις τῶν καλογήρων ἀπὸ τὰς πόλεις καὶ ὁ περιορισμός τους στὰς Μονάς.

Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας, λέει, ἑτοιμάζεται νὰ ἐπέμβῃ διότι πολλοὶ καλόγηροι εἶνε ὑπήκοοι Ὀθωμανοὶ καὶ κατέφυγον εἰς αὐτὸν ζητοῦντες τὴν προστασίαν του.

Κ' ἔπειτα θέλουν νὰ ποῦν μερικοὶ πῶς τὰς ὡραιοτέρας κωμῳδίας τὰς ἔγραψαν ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Μολιέρος!

ΕΥΓΕΝΕΣ

τὸ ὄνειρον τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν, εὐγενέστατον, νὰ καταρτίσῃ μίαν ἀτμοπλοϊκὴν ἑταιρίαν μεγάλην, κατ' ἀπομίμησιν τῆς Ρωσσικῆς, ἡ ὁποία νὰ ἠμπορῇ νὰ ὠφελήσῃ καὶ τὸ ἐμπόριον, καὶ τὸ ἔθνος, ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης, νὰ ἐξυπηρετήσῃ.

Ἀπὸ τὸν κ. Καραπάνον περιμένομεν κἄποιαν ἐργασίαν καὶ κἄποιαν βελτίωσιν, ἀφοῦ εἶνε θιασώτης τῆς δράσεως καὶ ὄχι τῶν φαμφαρονισμῶν. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὀνείρου του δὲν τὴν

κρύα!...» Ξεύρω αὐτό...

Ὀρσέλα

Ἐκείνη ὡμίλει τοιουτοτρόπως διὰ νὰ τὸν χλευάσῃ. Καὶ ἐκεῖνος σὰν μανιώδης, ἅπλωσε τὰ χέρια του νὰ τὴν ἁρπάσῃ ἀλλ' ἐκείνη ἀπεσύρθη ἀποτόμως καὶ ἐπηδήσεν ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ σ' ἕνα δευτερόλεπτο ἦταν μακρυά του. Καὶ διὰ νὰ τὸν περιπαίξῃ, ἔψαλλεν ἐκείνη τὸ τραγοῦδι τοῦ Στραδέλλα:

Ἀφοῦ ἡ ἀγάπη μοῦ ἔδεσε τὸ πόδι
νὰ φύγω πῶς λοιπὸν μπορῶ;

Καὶ σὰν μανιακὸς ἐκεῖνος τὴν ἀκολούθησε γιὰ νὰ τὴν ἁρπάξῃ. Καὶ πάντα ἐκείνη τοῦ διέφευγε, στρέφουσα μὲ εὐχέρειαν τόσον ἐντελῆ, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἐχόρευεν ἀκόμη. Καὶ ἔτρεχαν ἔτσι σ' ὅλον τὸ πλοῖον, ἀπὸ τὴν πρύμνην ἕως τὴν πρῴραν, ἐκείνη γελῶσα, ἐκεῖνος κοκκινίζων, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν κομματιάσῃ. Μία φορὰ ἅρπαξε τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός της....

Γραδενίγα (μὲ τὸν λαιμὸν σφιγμένον)

Καὶ τότε;

Ὀρσολα

Τὸ κομμάτι τοῦ ἔμεινε στὰ χέρια. Τὸ φόρεμα ἐσχίσθη ἀπὸ τὸ λαιμὸ ἕως τὸ γόνα. Καὶ ἐκείνη ἐγέλα, ἐγέλα!... καὶ ὅταν ἐκείνη ἐπερνοῦσε πλησίον ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἔπερνε ἕνα γεμᾶτο ποτῆρι καὶ τοῦ ἔρριχνε τὸ κρασὶ φωνάζουσα: Πίε, ἀφοῦ ὁ λάρυγγάς σου καίει!» Ἡ βάρκες τῶν εὐγενῶν, οἱ ὁποῖοι κορτεζάρουν τὸν Βουκένταυρον τῆς ἑταίρας, ἦσαν γύρω. Καὶ ἄλλοι ἀκόμη ἔσπευδον νὰ φθάσουν ταχύνοντες τὰ κουπιὰ καὶ ἄλλοι ἀκόμη· καὶ ὅλη ἡ ἀκρογιαλιὰ ἦτο γεμάτη ἀπὸ αὐτά. Καὶ ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος ἔσπευδε γιὰ νὰ ἰδῇ τόσον ἀπλήστως ὥστε ἡ βάρκες ἦσαν ὅλες ριγμένες στὸ ἕνα μέρος καὶ οἱ σκαρμοὶ ἔγγιζαν τὸ νερό. Καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα ἐχλώμιαζαν καὶ ὅλοι οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπήστραπτον καὶ οἱ κωπηλάται ἦσαν καθὼς καὶ οἱ πατρίκιοι καὶ ὅλοι εὑρίσκοντο εἰς μεγάλην μανίαν καὶ ὅλοι παρετήρουν καὶ ἔτεινον τὰ χέρια σὰν νὰ ἤθελαν καὶ αὐτοὶ ἐπίσης, νὰ πιάσουν τὴν ἑταίραν· καὶ ἐφώναζαν: «Πανθέα! Πανθέα!» Καὶ τόση μεγάλη ἦτο ἡ ἀνατριχίλα ποῦ διεχύθη σ' ὅλην τὴν ἀκρογιαλιὰ, ὥστε ἡ Πανθέα ἐξεπλάγη καὶ ἐτρόμαξε γι' αὐτὸ καὶ ἐσταμάτησε...

Γραδενίγα.

Τότε;

Ὀρσολα.

Τότε ἀποτόμως ὥρμησεν ἐπάνω της ὡσὰν νὰ τὴν καταβροχθίσῃ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπίσης τοῦ ἐξέφυγε, ἀφήνουσα εἰς τὰς χεῖράς του το ὑπόλοιπον τοῦ φορέματός της· καὶ ἔτσι, χωρὶς ντροπὴ ἀνέβη εἰς τὴν χρυσῆν πρῴραν, παρουσιάσθη μπροστὰ εἰς ὅλους, ἐρρίφθη εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ μάτια σὰν σ' ἕνα μαγκάλι, χωρὶς τίποτε ἄλλο στὸ κορμὶ παρὰ δύο μικρὰ φτερὰ μὲ πετράδια. Καὶ ὅλοι παρετήρουν μὲ ἀπληστίαν καὶ ἐφώναζον: «Πανθέα! Πανθέα!» ὡσὰν νὰ ἦτο θεά. Καὶ καθένας ἦτο μεθυσμένος ὡσὰν ἡ γυναῖκα αὐτὴ νὰ εὑρίσκετο εἰς τὰς ἀγκάλας του ἢ παρουσιάζετο εἰς αὐτὸν μόνον. Καὶ οἱ κωπηλάται ἔγερναν εἰς τὸν ἀγῶνα σὰν ἄγρια θηρία...

Γραδενίγα.

Ἀλλ' ἐκεῖνος; ἐκεῖνος;

Ὀρσολα

Ἔμεινε στιγμάς τινας ἀκίνητος μὲ τὸ γυμνὸ ἔνδυμα στὰ πόδια του... Ὦ! θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι θὰ ἔμενε νεκρός. Προξενοῦσε φρίκη. Εἶδα γύρω ἀπὸ τὴν ζωήν του τὴν ζάλην ὡς ἀνεμοστρόβιλον... Ἀλλ' αἴφνης ἐκινήθη, ἐκύτταξε τὴν γυναῖκα αὐτήν, ἔφυγε συναποφέρων αὐτήν· καὶ θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ὅλη ἡ δύναμις τῶν ἀπλήστων ἐκείνων ἀρρένων εἶχε μπῆ μέσα στοὺς βραχίονάς του, διότι τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὴν χρυσῆ πλώρην ὅπως ἁρπάζει κανεὶς μίαν σημαίαν.

Γραδενίγα.

Ἀ! Θάνατος καὶ Κόλασι! (ἀγωνίζεται ὡσεὶ σφιγμένη ὑπὸ τοὺς δακτυλίους ὄφεως.) Πεντέλα! Πεντέλα!

Πεντέλα (ἀπὸ ὑψηλὰ)

Πλέον ἀπὸ ἑκατὸν βάρκες λάμνουν στὸν Μπρέντταν... Ἔρχονται ἀπὸ τὴν Φισαόραν, τὴν Μίραν καὶ

Περσικο Παραμυθι

Ένα πρωϊ ὁ Σάχης Νουρσιδὰν ὁ δίκαιος βγῆκε στὸ κυνῆγι κι' ὁ μάγειρος, ποὺχε πάρει μαζῆ του, δὲν εἶχε ἀλάτι γιὰ νὰ ψτειάξῃ τὸ ψαί.

— Πήγαινε, τοῦ εἶπε ὁ Σάχης, στὸ χωριὸ αὐτὸ τὸ κοντινὸ, πάρε ἀλάτι καὶ πλήρωσε ὅσα κάνει.

— Μὰ λίγο ἀλάτι, δυὸ τρία σπυριὰ, εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ πληρώσω ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ μάγειρός του.

— Βεβαιότατα ! τοῦ λέγει ὁ Σάχης. Νὰ μὴ τὸ πάρῃς χάρισμα. Ἔτοι καὶ ὁ πρῶτος καταπιεστὴς ἀπὸ δυὸ σπουριὰ ἀλάτι ἄρχισε. Ἦρθε ἔπειτα ὁ διάδοχός του καὶ ἄρπαξε περισσότερο. Κ' ἔτσι σιγὰ σιγὰ ἡ ἁρπαγὴ ἔφθασε στὸ σημεῖο ποῦ βρίσκεται σήμερα. Ὅταν ὁ Σαχης ἁρπάξῃ ἕνα μῆλο ἀπὸ τὸ περιβόλι ἑνὸς ὑπηκόου του, οἱ αὐλικοί του θὰ ξερριζώσουν ἀμέσως τὸ δένδρον. Ὅταν ὁ Σάχης ἁρπάξῃ μισὸ αὐγὸ, οἱ στρατιῶταί του ἀμέσως θὰ ρημάξουν ὅλο τὸ κοτέτσι.

Σαάδη

εὑρίσκομεν καὶ τόσον ἀκατόρθωτον, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐπιμείνῃ εἰς αὐτὸ καὶ νὰ μὴ εὕρῃ μπροστά νου ἀνυπέρβλητον κῶλυμα, τὴν αἰωνίαν μικροσυμφεροντολογικὴν φαγομάρα μας,

ΕΥΡΕΘΗ ΤΡΟΠΟΣ

ἐπὶ τέλους νὰ παραιτηθῇ καὶ ὁ κ. Ροΐδης καὶ νὰ ἡσυχάσῃ ὁ κ. Πρωθυπουργὸς τοῦ ὁποίου τοὺς ὕπνους ἐτάρασσε τὸ φάσμα τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀφοῦ ἐπρόκειτο, κενουμένης ὁπωσδήποτε τῆς θέσεως, νὰ ἐξοικονομηθῇ τοῦ Κορδονίου φίλτατος.

Ἕνεκα ὑψίστων τοῦ Κράτους καὶ τοῦ κόμματος συμφερόντων, ὁ κ. Ροΐδης ἐξηναγκάσθη νὰ ὑποβάλῃ τὴν παραίτησίν του, ὡς παθὼν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ. Τόσην δὲ μέριμναν ἔδειξεν διὰ τὴν ὑγείαν του ὁ κ Πρωθυπουργὸς, ὥστε ἀμέσως διετάχθησαν δύο ἰατροὶ νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ πιστοποιήσουν τὴν ἀσθένειάν του, διὰ νὰ συνταχθῇ τὸ σχετικὸν διάταγμα τῆς ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεως.

Κ' ἔπειτα οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ἐχάλασαν πρὸ ἡμερῶν τὸν κόσμον φωνάζοντες ὅτι ὁ κ. Δηλιγιάννης θέλει νὰ φάῃ καὶ τὸν Ροΐδην, σὰν νὰ ἦταν κανένας ἄγριος τῆς Πολυνησίας ὁ σεβαστὸς πρόεδρος!

Ο κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ

κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τῆς προχθεσινῆς «Ἑστίας» ἐδήλωσεν εἰς τοὺς φίλους του, ὅτι ἔχει ἀπόφασιν ν' ἀντιταχθῇ ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ πάσης ἀδικίας, μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν ἂν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πρόκειται ν' ἀδικηθοῦν ἀνήκουν εἰς τὸ κόμμα του, ἢ εἰς ἄλλο ἀντίθετον πολιτικὸν κόμμα.

Τοιαύτη ἀλτρουϊστικὴ πολιτικὴ πρώτην φορὰν τώρα μᾶς ἐναγκαλίζεται. Ἂν κατωρθωθῇ καὶ ἡ πραγματοποίησίς της—πρᾶγμα ὄχι καὶ τόσον εὔκολον, ὅσον οἱ λόγοι—ὁ κ. Θεοτόκης θὰ ἔχῃ κάθε δικαίωμα νὰ καυχᾶται ὅτι ἔταμε ἀληθῶς νέαν ὁδὸν στὴν πολιτικὴν τῆς χώρας.

ΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΗΜΕΡΟΥ

Ἡ ἐν Βενεζουέλᾳ κατάστασις, κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Καρακᾶς, ἐπεδεινώθη ἐσχάτως ἡ δὲ Γερμανικὴ Κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ βομβαρδίσῃ τὸ φρούριον Σὰν-Κάρλος πρὸς ἐκφοβισμὸν τῶν ἐπαναστατῶν.

***

= Μεταξὺ τῶν ὑποβληθησομένων εἰς τὴν Βουλὴν ἐκκλησιαστικῶν νομοσχεδίων ὑπάρχει καὶ ἓν προβλέπον περὶ ἱδρύσεως Ἱερατικῶν Σχολῶν, ἐν ταῖς ὁποίαις θὰ ἐκπαιδεύωνται διὰ διετοῦς φοιτήσεως ἱερεῖς.

***

= Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν Κυβερνητικῶν θὰ κατωρθωθῇ αὔριον ἡ ἐπανάληψις τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς παρισταμένων ὑπὲρ τοὺς 150 βουλευτῶν. Ἐν τούτοις κατ' ἄλλας πληροφορίας ἀπαρτία δὲν θὰ κατορθωθῇ νὰ γίνῃ πρὸ τῆς προσεχοῦς Τετάρτης.

***

= Ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Ἐφόρου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης παραίτησις τοῦ κ. Ε. Ροΐδου καὶ ἀντ' αὐτοῦ διωρίσθη ὁ κ. Κωνσταντινίδης. Εἰς τὸν κ. Ροΐδην ὡς παθόντα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ θ' ἀπονεμηθῇ σύνταξις.

***

= Συνεπείᾳ τῆς ἐν τῷ τύπῳ συζητήσεως ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ναυτοδικείορ διὰ τὰς καταχρήσεις τοῦ «Ἀλφειοῦ» ἐμονομάχησαν ὁ προσωπάρχης τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν ἀντιπλοίαρχος κ. Δαμιανὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ καταδικασθέντος ὑποπλοιάρχου Μ. Γούδα κ. Ε. Γούδας δικηγόρος. Ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας ἦτο ὁ τραυματισμὸς τοῦ δευτέρου εἰς τὴν χεῖρα οὐχὶ σοβαρῶς. Ὁ κ. Δαμιανὸς παρῃτήθη ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ προσωπάρχου ἐν τῷ ὑπουργείῳ.

***

= Ἠγγέλθη τηλεγραφικῶς ἐκ Παρισίων ὁ θάνατος τοῦ τέως ἀνταποκριτοῦ τῶν «Καιρῶν» τοῦ Λονδίνου Μπλῶϊτς.

***

= Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν μεταρρυθμίσεων ἐν Μακεδονίᾳ ἐξακολουθεῖ, τῆς Πύλης δεικνυούσης εἰλικρινεῖς διαθέσεις διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὑποσχέσεων, ἃς ἔδωσεν εἰς τὰς Δυνάμεις.

Ἐν τούτοις ὅπως μὴ ἐγερθῶσιν παράλογοι ἀπὸ μέρους τῶν Σέρβων καὶ Βουλγάρων ἀξιώσεις, οἱ ἐπὶ τῶν μεταρρυθμίσεων παραβλέπουσι δικαιώματα τινὰ τῶν Ἑλλήνων.

***

= Προχθὲς τὴν νύκτα ἀνεχώρησεν ἐκ Πειραιῶς ἡ «Ἀμφιτρίτη» μεταφέρουσα εἰς Κρήτην τὴν Α. Μ. τὴν Βασίλισσαν, μεταβαίνουσαν εἰς Χανία, ὅπως καταθέσῃ τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ δαπάνᾳ τοῦ Τσάρου ἀνεγερθησομένου ναοῦ.

„ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ"
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
Ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις
Διευθυντὴς: Α. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Γραφεῖα: ὁδὸς Πινακωτῶν 22 Α.
Εἰκόνες ἐξόχων καλλιτεχνιῶν.

ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΣ
ΖΗΤΩ Η ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΟΤΗΣ! ΜΑΥΡΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΜΕΧΡΙ ΒΑΘΥΓΗΡΑΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ
Ἐξασφαλίσατε τὰ μαλλιά σας!

Τὸ μυστικὸν
τὸ ἀνεκάλυψαν μὲ τὸ
θαυματουργὸν «Σωζότριχον»
ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
ΣΤΗΝ ΟΔΟΝ ΚΟΡΑΗ
ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΩΖΟΤΡΙΧΟΥ ΚΑΙ ΒΑΦΗΣ ΤΡΙΧΩΝ

τὸ Πόρτον...Βλέπω τὸν ἀετὸν τοῦ Μαλιπιέρου, τὰς ζώνας τῶν Γρεμάνη, τὰ ρόδα τῶν Λορεδάν...

Γραδενίγα.

Κατέβα, Πεντέλα ! Κατέβα, κατέβα ! (γυρίζει εἰς τὴν αὐλὴν, δακνομένη ἀπὸ τὴν λύπην καὶ τὴν μανίαν. Διευθύνεται μὲ ὕφος ἀπειλητικὸν εἰς τοὺς κατασκόπους.) Καὶ οὔτε μία ἀπὸ σᾶς δὲν μοῦ φέρνει μίαν κλωστὴν μίαν τρίχα ! Ἀ ! ναί, ἂν ἐκείνη δὲν πεθαίνῃ θὰ σᾶς πεθάνω ὅλας σᾶς...(Ἡ Πεντέλα φαίνεται εἰς τὴν θύραν καὶ ἡ Γραδενίγα τὴν σύρει, τὴν σπρώχνει πίσω.) Πήγαινε ! Τρέξε νὰ προϋπαντήσῃς τὴν Σκλαβοῦναν...Νὰ ἔλθῃ ἐδῶ χωρὶς ἀναβολήν. Πές της ὅτι θὰ τὴν φορτώσω μὲ χρυσάφι καὶ στολίδια. Ὑποσχέσου της ὅτι ὅλα ὅσα ἔχω εἶνε δικά της...Πήγαινε, τρέξε ! Ἔρχεται (Ἡ θαλαμηπόλος ἐξέρχεται διὰ τοῦ κιγκλιδώματος καὶ ἐξαφανίζεται διὰ τοῦ κήπου.) Καὶ σύ, Λουκρητία, δὲν μοῦ λές τίποτε ; Καὶ σύ, Κατερίνα ; (ρίπτεται ἐπὶ ἑδρας) Ὁμίλει, ὁμίλει ! (μένει ξαπλωμένη ἐπάνω εἰς τὰ προσκέφαλα τῆς ἕδρας, ἐντὸς τῶν ὁποίων κρύπτει τὸ πρόσωπον καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ξηρὸς λυγμὸς τὴν κλονίζει. Αἱ κατάσκοποι πλησιάζουν εἰς τὴν ἕδραν, ζαρωμέναι καὶ ἐκ τοῦ πλαγίου. Ἡ Ὄρσολα μειδιῶσα παρατηρεῖ τὰ δύο δακτυλίδια ποῦ τῆς ἔδωσε.)

Λουκρητία.

Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, Γαληνοτάτη, τὸν εἶδα ἐπὶ τοῦ Βουκενταύρου τῆς ἑταίρας. Ἐκείνη ἔψαλλεν ἕνα ποιμενικὸ τραγοῦδι καὶ ἐκεῖνος τὴν συνώδευε μὲ τὴν κιθάραν. Καὶ ἡ βάρκες ἔκαναν κύκλο γύρω των καὶ δὲν ἠκούετο οὐδὲ ἀναπνοή. Ἐτραγουδοῦσε τὸ Ρωμαϊκὸ τραγοῦδι ποῦ λέει :

Φθάνει πειὰ ἡ ἀγάπη
Φθάνει πειὰ ὁ πόθος ....

Κατερίνα.

Καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὸν εἶδα, Γαληνοτάτη.....Ἦτο μπροστὰ σ' ἕνα κλειδοκύμβαλον καὶ ἐκείνη ἦτο ἀκουμβημένη στὸ σκέπασμα τοῦ ὀργάνου καὶ εἶχε λυμένα τὰ μαλλιά της· καὶ τὸ πρόσωπόν της ἦτο πολὺ πλησίον εἰς τὸ τοῦ μουσικοῦ καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πλοκάμους της ἐκυλίετο εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ νέου.Καὶ ἐνῷ ἐκεῖνος ἔπαιζεν, ἐκείνη ἔψαλλε σιγὰ, σχεδὸν στὸ αὐτί του. Καὶ ἡ μουσικὴ ἔτρεχε στὰ μαλλιά του καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἡ γυναῖκα καὶ αὐτὸς καὶ τὸ ὄργανον δὲν ἦσαν παρὰ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ οἱ δύο ἐφαίνοντο δοκιμάζοντες μίαν ἡδονὴν ἄπειρον...

Λουκρητία.

Ὅταν αὕτη ψάλλει εἰς τὴν ὄχθην, σύρει πίσω της ὁποιον δήποτε τὴν ἀκούει. Οἱ τρυγηταὶ ἀφήνουν τὸν λινὸν καὶ ἔρχονται στ' ἀκρογιάλι. Χθὲς δύο βῶδια ζευγαρωμένα πέφτουν στὸ ρεῦμα. Οἱ ἱερεῖς ἐγκαταλείπουν τὸν βωμὸν διαρκούσης τῆς λειτουργίας. Εἶνε ἕνας τὸν ὁποῖον ὀνομάζουν κόκκινον ἱερέα, ἐκεῖνος ποῦ ἔκαμε μουσικὸς στὴν αὐλὴν τοῦ Ἐκλέκτορος, καὶ ὑπάρχει ἐπίσης ἕνας ἀδελφὸς Αὐγουστῖνος τοῦ Ἁγίου Ἀνατολίου, ὀργανοπαίκτης τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, οἱ ὁποῖοι συναγωνίζονται νὰ τῆς συνθέσουν βουκολικὰ τραγούδια καὶ ἐρωτικά. Λέγουν ὅτι κατέχει τὸ μυστικὸν τῆς σειρῆνος...

Κατερίνα.

Λέγουν ὅτι ὅταν αὐτὴ ἦτο στὴν Νεάπολιν διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ δουκὸς τῆς Καλαβρίας, ἕνα βράδυ, εἰς ἕνα θαλάσσιον σπήλαιον κάτω ἀπὸ τὸ ἀνάκτορον, εὗρε μίαν κοιμισμένην σειρῆνα...

Λουκρητία.

Τοῦτο εἶνε ἀληθὲς, γαληνοτάτη.

Ὄρσολα

Τοῦτο εἶνε ἀληθινὸ, Γαληνοτάτη. Ὁ Τριστὰν Κυβελέβος, καὶ αὐτὸς ἐπίσης, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Κύπρο, ἐνῷ ἐμηχανορράφει ὅπως συζεύξῃ τὴν βασίλισσαν Κορνὲρ μὲ τὸν πρίγκηπα Ἀλφόνσον, εἶδε μίαν σειρῆνα κοιμισμένην ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔπειτα κατάπιε τὸ διαμάντι διότι ἤθελε νὰ πεθάνῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΡΕΜΕΤΕ ΔΥΝΑΜΕΙΣ!

Φίλτατε,

Ὁ φαμφαρονισμὸς ἔδωκε πάλιν καὶ 'πῆρε ἐξ ἀφορμῆς τοῦ μεταξὺ τοῦ Ἐλέγχου καὶ τῆς Κυβερνήσεως ἀναφυέντος ἐπεισοδίου. Ἄρθρα ἐπὶ ἄρθρων ἐδημοσιεύθησαν. Ἀραὶ καὶ ἀναθέματα κατὰ τοῦ Ἐλέγχου ἐξηκοντίσθησαν. Καὶ μόνον ποῦ δὲν ἀπεφασίσθη—ἐπροτάθη ὅμως φεῦ!—νὰ κηρύξωμεν τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Εὐρώπης καὶ νὰποτινάξωμεν ἀπὸ τὸν τραχηλόν μας τὸν ξένον ζυγόν.

Ἄκουσε τώρα καὶ μίαν ἐκδήλωσιν, ἀπὸ τὰς εὐθυμοτέρας τοῦ φαμφαρονισμοῦ:

— «Ἡ μικρὰ καὶ ἀσθενὴς Ἑλλὰς ὑπέκυψεν εἰς τοὺς ἓξ γίγαντας τῆς Εὐρώπης. Ἡ ψαλὶς τῆς σκληρᾶς διπλωματίας περιέκοψε τὰς πτέρυγας τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας!» Μπούμ!

Δὲν παραδέχεσαι καὶ σύ, φίλτατε «Νουμᾶ» ὅτι καιρὸς εἶνε ἡ ψαλὶς τοῦ Ἐλέγχου νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ κράτος της κ' ἐπὶ τῶν πατριωτικῶν ἄρθρων μερικῶν ἐξ ἐπαγγέλματος φαμφαρόνων;

Ἰδικός σου
Ὁ Τοῦρκος

ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ ΚΑΙ ΣΟΥΒΛΗΣ

Φίλτατε «Νουμᾶ»,

Παρακολουθῶ μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ «Παρασκήνια τοῦ Βασ. Θεάτρου» τὰ ὁποῖα δημοσιεύεις κι' ἀντὶ νὰγανακτήτω τούναντίον γελῶ μὲ τὰ διασκεδαστικώτατα παιγνίδια ποῦ παίζει ὁ Διευθυντής του εἰς τοὺς διαφόρους θεατρικοὺς συγγραφεῖς.

Τὸ παιγνίδι ἰδίως ποῦ ἔπαιξε στὸν σεβαστὸν κ. Βερναρδάκην, μοῦ θύμισε ἕνα ἄλλο παιγνίδι, ἀστειότερον ἀκόμη, ποῦ ἔπαιξε ὁ περισσότερον φαρσὲρ καὶ ὀλιγότερον διευθυντὴς τοῦ Βασ. θεάτρου κ. Στεφάνου, εἰς τὸν γνωστὸν κουρέα τῆς πόλεώς μας κ. Σουβλῆν.

Ὅταν ἀπέθανεν ὁ μακαρίτης Στεφάνοβικ, ὁ διαβολοστεφανάκος κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Σουβλῆ ὅτι ἐξ αἰτίας του ὁ Στεφάνοβικ, ὁ ὁποῖος εἶχε σκοπὸν νὰφήσῃ ὅλην τὴν περιουσίαν του εἰς τὸν Ἐθνικὸν Στόλον, δὲν ἄφησε πεντάρα. Ὁ Σουβλῆς διεμαρτυρήθη. Ὁ Στεφανάκος ἐπέμεινε, ὅτι ὁ Σουβλῆς, ὁ ὁποῖος ἐξύριζε τὸν Στεφάνοβικ, κατώρθωσε νὰ τὸν πείσῃ νὰλλάξῃ ἀπόφασιν. Καὶ εἰς τὸ τέλος τόσον ἐτρόμαξε ὁ Σουβλῆς, ὥστε δὲν ἐδυσκολεύθη καθόλου νὰ πιστεύσῃ,ὅπως τοῦ εἶπεν ὁ Στεφανάκος, ὅτι ὅλ' οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ναυτικοῦ ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸν Ναύσταθμον κι' ἔρχονται ἐδῶ νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν, διότι ἂν δὲν ματαίωνε διὰ τῶν εἰσηγήσεών του τὴν ἀπόφασιν τοῦ πλουσίου ὁμογενοῦς, θὰ κατεσκευάζοντο μὲ τὰ χρήματά του πέντε δέκα μεγάλα πλοῖα καὶ θἄνοιγαν τόσαι θέσεις δι' αὐτούς.

Τὴν ἔπαθαν λοιπὸν καὶ ἄλλοι χειρότερα ἀκόμη, συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ παραπονεῖται ὁ κ. Βερναρδάκης.

Ἰδικός σου
Γεῶργος

ΤΟ ΠΕΡΙΣΣΕΥΜΑ

Ἀγαπητέ μου «Νουμᾶ»,

Τὸ πετᾷς κι' αὐτὸ σὲ καμμμιὰ γωνιὰ τῆς ἐφημερίδος σου;

Μιὰ φορὰ κ' ἕνα καιρὸ ἦλθαν ἐδῶ ἐκ περάτων Ἑλλάδος ἑξῆντα δάσκαλοι δευτεροβάθμιοι καὶ τριτοβάθμιοι νὰ δώσουν ἐξετάσεις προαγωγικάς, γιὰ πρωτοβάθμιοι. Τόσο δὲ ἐπέτυχαν, ὥστε ἀντὶ νὰ προαχθοῦν ἑξῆντα, προήχθησαν ...ἑξῆντα ἕνας. Ἐκεῖνος δηλαδὴ ποῦ ἐνήργησε τὰς ἐξετάσεις παρουσίασε στοὺς πίνακάς του καὶ περίσσευμα.

Περιττὸν, νομίζω, νὰ σοῦ 'πῶ ὅτι ὁ ἑξηκοστὸς πρῶτος 'μπῆκε στὸν πίνακα τῶν ἐπιτυχόντων χωρὶς νὰ δώσῃ ἐξετάσεις.

Ἂν θέλῃς τώρα νὰ μάθῃς καὶ ποιὸς εἶνε ὁ περίφημος αὐτὸς κατασκευαστὴς τοῦ περισσεύματος, ρώτησε τὸν κ. Δηλιγιάννην καὶ δὲν θὰ διστάσῃ νὰ στὸν 'πῇ, μυστικὰ ὅμως, στ' αὐτί, γιὰ νὰ μὴ τ' ἀκούσουν κι' ἄλλοι, ἀφοῦ εἶνε φίλτατός του.

Δικός σου
Σρεψιάδης

ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΚΟΥΔΑ

Κύριε Διευθυντὰ τοῦ «Νουμᾶ»,

Θαυμασία ἡ ἀπόφασις τὴν ὁποίαν ἔλαβαν προχθὲς οἱ φοιτηταί μας, κατὰ τὸ πατριωτικὸν γεῦμα τῆς Καισαριανῆς, νὰ ἐκστρατεύσουν τὴν ἄνοιξιν μαζὶ μὲ τὸν καπετὰν Ἀρκούδα στὴν Μακεδονίαν.

Ἐδῶ, βλέπετε, ἦτο κἄπως δύσκολον νὰ ἐπαναληφθοῦν αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις τοῦ προπαρελθόντος Νοεμβρίου, ἀφοῦ Κυβέρνησις Θεοτόκη δὲν ὑφίσταται. Καλλίτερα λοιπὸν ἕνας περίπατος ἕως τὴν Μακεδονίαν γιὰ ξεμούδιασμα καὶ ὅταν ξανάλθῃ ὁ Θεοτόκης καὶ ξαναπροδώσῃ τὸ ἔθνος, τὰ ξαναλέμε πάλιν ἕνα χεράκι στὴν ὁδὸν Κοραῆ.

Δὲν εἶσθε σύμφωνος;

Μεθ' ὑπολήψεως
Δὸν Κιχώτος

ΑΡΘΡΑ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΑ

Κύριε «Νουμᾶ»,

Θὰ σοῦ θυμίσω ἕναν στίχον τοῦ μακαρίτου ποιητοῦ καὶ βοτανικοῦ Ὀρφανίδη!

Ἢ ὑπούργημα μοῦ δίδεις,
Ἢ ἐφημερίδα γράφω

Θὰ σοῦ πῶ τώρα καὶ μίαν παρῳδίαν τοῦ στίχου αὐτοῦ, ἡ ὁποία ἐφαρμόζεται εἰς τὰ σχέσεις τῆς Διευθ. τοῦ Βασ. θεάτρου μετὰ μερικῶν δραματικῶν συγγραφέων μας.

Ἢ τὸ δρᾶμά μου θὰ παίξῃς.
Ἢ πέντ' ἕξη ἄρθρα γράφω!

Αὐτὸ θὰ σοῦ πῶ, χωρὶς νὰ τὸ σχολιάσω καθόλου, καὶ θὰ σὲ καλονυκτύσω.

Μὲ ἀγάπην
Δημόκριτος

ΟΠΩΣ ΑΓΑΠΑΤΕ

Φίλε μου,

Ἡ εἰλικρίνεια μερικῶν συγγραφέων, ὅσον ἀφορᾷ ἰδίως τὸ γλωσσικὸν ζήτημα, δὲν ἔχει ὅρια. Νὰ κ' ἕνα παράδειγμα: Κάποιος ἀπὸ τοὺς λογίους μας, θιασώτης, ἔνθερμος τῆς καθαρευούσης, ἐφιλοδόξησε καὶ σκηνικὰς δάφνας. Πηγαίνει λοιπὸν στὸν κ. Χρηστομάνον, προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας του, ὁ κ. Χρηστομάνος τὰς δέχεται, καὶ ὁ κ. λόγιος λαμβάνει τὴν ἐντολὴν νὰ συγγράψῃ δρᾶμα, ἀλλ' εἰς τὴν δημώδη.

Ὁ κ. λόγιος δέχεται. Συγγράφει τὸ δρᾶμά του εἰς τὴν δημώδη, τὸ δίδει εἰς τὸν κ. Χρηστομάνον. ὁ ὁποῖος δὲν τὸ παίζει, τὸ ἀποσύρει ἀπὸ τὴν Ν. Σκηνήν, τὸ προσφέρει εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον, λαμβάνει ἀπ' ἐκεῖ τὴν ἐντολὴν νὰ τὸ μεταφέρῃ εἰς τὴν καθαρεύουσαν, τὸ μεταφέρει καὶ... ἡ αὐλαία πίπτει, χειροκροτοῦντος τοῦ νοήμονος κοινοῦ.

Σοῦ ἀρκεῖ αὐτό; Ἂν ὄχι, γράψε μου νὰ σοῦ φέρω καὶ ἄλλας, πειὸ ξεκαρδιστικὰς ἀποδείξεις.

Ὁ φίλος σου
Ἱερώνυμος Παφνούτιος

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Ὡραῖο τὸ διήγημά σας, ἀλλὰ μεγάλο, κ. Τ. Κον... καὶ δυσκολευόμεθα νὰ τὸ δημοσιεύσωμεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον, ἀφοῦ ἔχομεν δύο ἐκτενεῖς ἐπιφυλλίδας. Κανένα μικρὸ, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα ποῦ τόσες φορὲς ἔχουμε διαβάσει, δὲν μᾶς στέλλετε; θὰ τὸ δεχθοῦμε μετ' εὐγνωμοσύνης.— Καὶ ἡ συμβουλὴ καλὴ καὶ τὸ ποίημα καλλίτερον, **φίλατατε Ἀγ. Θερ.** Πότε ἐκεῖνοι οἱ ἐπαρχιακοὶ τύποι; Ἢ τὄγραψες μόνον γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξῃς τὴν ὄρεξι;— Εἰς μερικὰς περιστάσεις ἀρχίζει κανεὶς νὰ πλουτίζῃ τὴν ἡμέραν ποῦ γίνεται πτωχός. Τὸ λέγει ἡ Γεωργία Σάνδ, κ. Πολύφημε, αὐτό. Τὸ παραδέχεσθε; Ἐμεῖς, τί νὰ σᾶς ποῦμε, ἔχομεν κἄποιαν ἀμφιβολίαν.— Οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, **κύριε ἀπὸ τὴν Καλλιθέαν,** ὅταν ἐχρημάτισαν μάλιστα καὶ ὑπουργοὶ, δὲν ὑβρίζουν ποτὲ ἀνωνύμως. Ἴσως ἐκεῖνο ποῦ ἀποδίδετε εἰς ἄλλους, νὰ τὸ μεταχειρίζεσθε ὁ ἴδιος πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν πατριωτικῶν καὶ ἀφιλοκερδῶν σκοπῶν σας. Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν ἐν ὑστερογράφῳ ὑπεννοεῖτε, εἶνε τοιαύτης φύσεως, ὥστε ἔχει δικαίωμα ὁ καθένας νὰ ἐπαίρεται. — Τὸ πρόγραμμά μας, τὸ ἐπαναλαμβάνομεν κάθε 'μέρα στὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ «Νουμᾶ», κ. Ι ε ρ ί ε ρ γ ε: «Κατὰ τῶν λόγων, ὑπὲρ τῶν ἔργων». Γιατί τότε ὄχι καὶ κατὰ τῶν λέξεων καὶ ὑπὲρ τῆς οὐσίας; Δὲν φρονεῖτε πῶς εἶνε καιρὸς πειὰ νὰ παύσωμεν νὰ ἐξετάζουμε σὲ π ο ι ὰ γ λ ῶ σ σ α εἶνε γραμμένο κἄτι καὶ νἀρχίσουμε νὰ ἐξετέζουμε ἂν εἶνε γ ρ α μ μ έ ν ο κ ἄ τ ι εἰς οἱανδήποτε γλῶσσα; Πάντοτε τὸ φόρεμα θὰ μᾶς ξιππάζῃ καὶ ποτὲ ἡ ψυχὴ ἑνὸς ἔργου;

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος καὶ Ὁμονοίας.

Ψιλικὰ
νεωτερισμοί, χίλια δυὸ πράγματα.

Γ. ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἔμπορος

9.— Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας — 9

ΣΤΗΝ ΣΤΟΑ ΛΙΖΙΕΡΗ

ἕνα μόνον καλλιτεχνικὸν ἐργοστάσιον γυναικείων καπέλλων καὶ μία μόνον πλουσιωτάτη ἀποθήκη πτερῶν ὑπάρχει—τὸ κατάστημα τοῦ κ.

Π. ΧΡΗΣΤΟΥΛΙΑ

ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ "ΑΣΤΥ,,
ΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΟΡΩΝ

ἀνθη—φυτὰ—σπόροι
ἀληθινὸς παράδεισος
ΡΙΘ. 20 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ Η "ΜΕΛΙΣΣΑ,,

Παρὰ τὸν ναὸν τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης. Οἰκιακὴ κουζίνα.—Καθαριότης.—Φτήνια.—Ρετσινάτο θαυμάσιο.

Καὶ μὲ διευθυντὴν τὸν εὐγενέστατον
ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
4-ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ-4 **Ν. ΒΛΑΧΟΥΤΣΗ**

Ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως, — **Σφραγῖδες** ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ μετάλλου — **Ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς γραφὴν καὶ πρὸς**
ΕΞΩΡΑΪΣΜΟΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

ΗΓΕΜΟΝΕΣ
ΑΛΛΟΙ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ
Οἱ κ.κ.

ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ & ΜΠΑΡΔΗΣ

Τὸ κατάστημά των κυριολεκτικῶς τὸ λατρεύουν αἱ Ἀθῆναι

ΑΠΟΘΗΚΗ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΑΣ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΣ

38 ΟΔΟΣ ΜΗΤ-ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ-ΡΟΠΟΛΕΟΣ 38

ΑΠΟΘΗΚΗ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΩΛΗΤΑΣ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ

Στὰ γυναικεῖα καπέλλα
Τιμαὶ συγκαταβατικαὶ
Γοῦστο Παρισινὸ
Εἰδικότης

ΔΙΔΑ ΨΑΛ- ΔΙΟΠΗ ΚΑΛ-

18 Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας 18

Ἀ Ἰ Λ Ἀ Ἰ Φ

ΓΡ. Λ. ΣΑΓΡΕΔΟΥ & ΓΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐμπορορραπτῶν

Ὁδὸς Αἰόλου καὶ Βύσσης. Ἀθῆναι.

ΜΑΡΚΟΥ-ΒΑΡΚΟΥΤΑΣ

Τί θέλετε καὶ δὲν ἔχουν μέσα εἰς τὸ πλουσιώτατον κατάστημά των. Γυναικεῖα φορέματα, εἴδη νεωτερισμῶν, τάπητας, παραπετάσματα καὶ χίλιων εἰδῶν πράγματα καὶ θαύματα εὑρίσκετε εἰς τὸ φημισμένον καὶ πασίγνωστον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ κατάστημα τῶν κ.κ. ΜΑΡΚΟΥ-ΒΑΡΚΟΥΤΑ.

ΤΥΠΟΙΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΚΩΣΤΗ ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ ΠΛΑΤΕΙΑ ΒΟΥΛΗΣ